Jamsai

ปราชญ์หญิงยอดรัก

福氣女史

เว่ยเสี่ยวโหยว 衛小游 เขียน
มดแดง แปล

ทดลองอ่าน
มากกว่ารัก

Jamsai
มากกว่ารัก
ปราชญ์หญิงยอดรัก
福氣女史
เว่ยเสี่ยวโหยว 衛小游 เขียน
มดแดง แปล
www.jamsai.com
Jamsai
ทดลองอ่าน

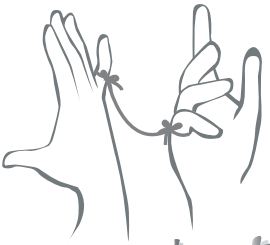

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

"ฝูชี่ ครึ่งปีมานี้เจ้าคิดถึงข้าหรือไม่"
ราวกับต้องการหาคำรับประกันหรือคำมั่นสัญญา
ฝูชี่ยืนอยู่ข้างเตียง ร้องไห้ไปพยักหน้าไป
อิ่นซิ่วยิ้มอีกครั้ง เขาดึงร่างนางให้นั่งลงที่ขอบเตียง ยื่นมือไปเช็ดน้ำตาให้อย่างนุ่มนวล
"ถ้าเช่นนั้นข้าก็ยังเป็นข้า เป็นอิ่นซิ่วที่เจ้ารู้จัก ข้าเองก็คิดถึงเจ้ามากเช่นกัน"
ฝูชี่พลันรู้สึกไม่อยากร้องไห้อีกต่อไป มองเขาอย่างประหลาดใจพลางถามว่า
"ท่านคิดถึงข้าหรือ"
"ข้าคิดถึงเจ้า รวมทั้งความลับที่ข้าฝากไว้กับเจ้าด้วย"

มากกว่ารัก
ปราชญ์หญิงยอดรัก ชุด ตำหนักรักนิรันดร์

เว่ยเสี่ยวโหยว（衛小游） เขียน มดแดง แปล

《福氣女史》衛小游 著
Copyright © 2007 Wondersun Co., Ltd.
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2331-0

ภาพประกอบ Derjen

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ผ่านไปเก้าปีเต็มๆ แล้วสำหรับนิยายชุด 'ตำหนักรักนิรันดร์' จนถึงวันนี้ก็ยังมีเสียงเรียกร้องถามหากันอยู่ นักอ่านบางท่านถึงกับไปตามหามือสองราคาแรงๆ จากนี้ไม่ต้องรออีกต่อไปแล้ว มากกว่ารักได้ตอบรับเสียงเรียกร้องเหล่านั้นด้วยการพิมพ์ใหม่อีกครั้งแล้วค่ะ ซึ่งประกอบไปด้วย

- ปราชญ์หญิงยอดรัก เว่ยเสี่ยวโหยว เขียน
- จักรพรรดิบัญชา สีเจวี้ยน เขียน
- พระมาตุลาตัวดี อวี๋ฉิง เขียน
- พระพันปีตัวร้าย ตู้โม่อวี่ เขียน

และสำนวนแปลที่ทุกคนคุ้นเคยจาก 'ท่านมดแดง' ซึ่งทั้งสี่เรื่องเกี่ยวข้องกับในรั้วในวัง แต่ในเนื้อเรื่องไม่ได้มีตัวละครเกี่ยวเนื่องกันแต่อย่างใด สามารถอ่านแยกเล่มได้ค่ะ

'ปราชญ์หญิงยอดรัก' เป็นเรื่องราวของ 'ฝูชี่' หญิงสาวที่เกิดมาในตระกูลราชอาลักษณ์ที่ต้องทำหน้าที่บันทึกเหตุการณ์ต่างๆ ของบ้านเมืองและราษฎร ความฝันของฝูชี่คือการเป็นปราชญ์หญิง บันทึกเรื่องราวต่างๆ ของตำหนักในนางได้มีโอกาสเข้าวังไปเรียนรู้ชีวิตในวังด้วยการเป็นนางกำนัลน้อย จนได้พบกับ 'อิ่นซิ่ว' องค์ชายเจ็ดโดยบังเอิญ องค์ชายขี้โรคผู้ต้องซุกซ่อนความเฉลียวฉลาดด้วยท่าทีที่ไม่เอาไหน ความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นของทั้งคู่ไม่อาจเดินหน้า ด้วยฝูชี่มีความลับที่ไม่อาจเปิดเผย กลายเป็นปราการที่กั้นคนทั้งสองไว้ให้ไกลห่าง

เมื่อหน้าที่กับหัวใจมิอาจครอบครองได้ทั้งสอง ท้ายที่สุดแล้วนางกำนัลน้อยฝูชี่กับองค์ชายเจ็ดจะลงเอยเช่นไรนั้น ต้องให้ท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปแล้วค่ะ และถ้าจะให้ครบอรรถรสความรักในรั้ววังครั้งนี้ อย่าลืมติดตามอ่านเล่มอื่นๆ ในชุดตำหนักรักนิรันดร์ด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

* อิ่นซิ่ว — องค์ชายเจ็ดผู้สืบสายเลือดชาวเป่ยอี๋ เป็นคนเฉลียวฉลาด แต่เขาเลือกที่จะปิดบังความสามารถของตนเองไว้ และแสร้งทำตัวเป็นองค์ชายที่อ่อนแอขี้โรคมาตลอด เนื่องจากเหตุการณ์บางอย่างในอดีต

* ฝูชี่ — บุตรสาวคนเล็กแห่งสกุลฝูซึ่งเข้าวังมาเป็นนางกำนัลตั้งแต่ตอนอายุสิบสาม มีนิสัยจริงใจ แม้ภายนอกจะดูเป็นคนงุ่มง่าม แต่ความจริงแล้วนางเป็นคนที่เข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว

* หลูฟาง — องค์หญิงสามผู้เป็นพี่สาวแท้ๆ ของอิ่นซิ่ว และเป็นนายของฝูชี่ เป็นคนเจ้าอารมณ์ และชอบทำอะไรตามใจตนเอง

* ฝูตงเฟิง — บุตรชายคนโตแห่งสกุลฝู ทำหน้าที่ราชอาลักษณ์ฝ่ายซ้าย คอยจดบันทึกคำรับสั่งของจักรพรรดิ

* ฝูซีเฟิง — บุตรชายคนรองแห่งสกุลฝู ทำหน้าที่ราชอาลักษณ์ฝ่ายขวา คอยจดบันทึกพระกิจวัตรและอิริยาบถของจักรพรรดิ

* ฝูเป่ยเฟิง	บุตรชายคนที่สามแห่งสกุลฝู มีความตั้งใจที่จะบันทึกประวัติศาสตร์ของชาวบ้านทั่วไปจึงเร้นกายออกพเนจรโลกภายนอก
* ฝูหนานเฟิง	บุตรชายคนที่สี่แห่งสกุลฝู ร่างกายอ่อนแอขี้โรค มักจะนอนรักษาตัวอยู่แต่ในบ้านและไม่เคยเหยียบย่างออกนอกประตูจึงไม่เคยมีใครพบเห็นหน้าค่าตาของเขา

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

1

'เมื่อครั้งจักรพรรดิเซี่ยวเต๋อยังทรงดำรงตำแหน่งเป็นรัชทายาทจางเสียน ได้โยกย้ายออกไปพำนักยังตำหนักรัชทายาท บ่อยครั้งที่เดินทางกลับเข้าวังหย่งหนิงเพื่อเยี่ยมเยียนพระมารดาในยามดึก พระนางรับสั่งว่า 'รัชทายาทควรคำนึงถึงบ้านเมืองเป็นหลัก'

รัชทายาทตอบว่า 'ทุกวันเช้าจรดค่ำเฝ้าคิดถึงแต่พระมารดา ทว่าลูกมีภารกิจรัดตัว วันนี้หากหาเวลามากราบท่านไม่ได้ก็เท่ากับเป็นลูกอกตัญญู ค่ำคืนจะหลับตาลงได้อย่างไร'

ภายหลังรัชทายาทขึ้นครองราชย์ทรงพระนามจักรพรรดิเซี่ยวเต๋อในวันคล้ายวันพระราชสมภพของพระมารดาซึ่งเลื่อนพระยศเป็นพระราชชนนีจะคอยควบคุมการจัดพิธีเฉลิมฉลองด้วยพระองค์เองทุกปีเพื่อปลอบประโลมพระทัยของพระมารดา

'บันทึกพระราชกิจวัตรของจักรพรรดิเซี่ยวเต๋อ รัชสมัยหลงโย่วปีที่

สิบแปด พิธีในวังหลวง งานฉลองวันคล้ายวันพระราชสมภพของพระราชชนนี' ราชอาลักษณ์ซ้ายฝูตงเฟิง...จดบันทึก'

"หลบทางๆ น้ำมันตะเกียงมาแล้ว"

ในความมืดของราตรี คนงานในวังสี่คนกำลังช่วยกันแบกถังใส่น้ำมันไปแวะเติมโคมตะเกียงซึ่งถูกจุดอยู่ตามจุดต่างๆ ในเขตพระราชวังเพื่อขับเน้นบรรยากาศแห่งการเฉลิมฉลองให้คึกคักสว่างไสวยิ่งขึ้น

ทั้งด้านนอกและด้านในพระตำหนักถูกแขวนไว้ด้วยโคมตะเกียงหลายหลากสีจนดูงดงามตระการตากว่าในยามปกติ ผ้าต่วนสีแดงและโคมไฟประดับที่ห้อยระย้าอยู่ตามชายคาแต่งแต้มตำหนักที่ถูกปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาวจนสวยงามเฉิดฉันราวกับสาวงามในอาภรณ์ชุดใหม่หรูหรา

ขันทีและนางกำนัลเดินสวนกันขวักไขว่ไปมาจนน่าเวียนหัว แต่ละคนสวมชุดราชพิธีที่ได้รับพระราชทานด้วยสีหน้าระบายไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุขสนุกสนานและความตื่นเต้น ต่างคนต่างเร่งมือเตรียมพิธีฉลองวันคล้ายวันพระราชสมภพอันยิ่งใหญ่อลังการถวายแด่พระราชชนนี

ปีนี้คือปีที่สิบแปดแห่งรัชสมัยหลงโย่ว บ้านเมืองสุขสงบ ราษฎรสมัครสมานสามัคคี ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนราบรื่นดั่งใจปรารถนา

แคว้นมหาอำนาจซึ่งมีอาณาเขตตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ถูกปกครองด้วยผู้นำที่มีพระปรีชาสามารถมาทุกยุคทุกสมัย ความเป็นอยู่และวัฒนธรรมจึงเจริญงอกงามรุ่งเรืองยิ่ง แว่นแคว้นใกล้เคียงต่างพากันนำเครื่องบรรณาการมาถวายเพื่อแสดงความเคารพ ความเฟื่องฟูที่สะสมมานานปีเห็นได้จากความร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเมือง

และสีหน้าที่เต็มไปด้วยความหวังอันเพริศแพร้วแจ่มจรัสของราษฎร

เดือนสิบวันที่สิบหกคือวันครบรอบวันคล้ายวันพระราชสมภพของพระราชชนนี ในวันนี้จักรพรรดิและสนมชายาจะนำองค์ชายและองค์หญิงทุกพระองค์มุ่งหน้ามายังวังไป๋จื้อเพื่อถวายพระพรแด่พระราชชนนี

นี่นับเป็นเรื่องมงคลของราชวงศ์ และถือเป็นเรื่องน่ายินดีของเหล่าข้าราชบริพารทั้งหลายในวังด้วย

บรรยากาศในวังวันนี้เริ่มคึกคักวุ่นวายตั้งแต่ฟ้าสางเพื่อตระเตรียมการ พอย่างเข้าพลบค่ำโคมตะเกียงในวังก็ถูกจุดขึ้นทีละดวงๆ จนวังหลวงเจิดจ้าสว่างไสวราวกับเที่ยงวัน

คนในวังต่างง่วนอยู่กับการจัดเตรียมงานตัวเป็นเกลียว แม้กระทั่งจะยืนพักขาสักครู่ก็เกรงว่าผู้อื่นจะแอบซุบซิบนินทาเอา จึงไม่มีใครให้ความสนใจสาวน้อยที่ขยับตัวหลบวูบเข้าไปใต้ระเบียงทางเดินเพื่อหลีกทางให้แก่ขบวนน้ำมันตะเกียงและขบวนขนย้ายสิ่งของอื่นๆ แม้นางจะเอ่ยปากสอบถามสักกี่คราก็ปราศจากเสียงตอบกลับ ราวกับว่าทุกคนไม่มีเวลาว่างแม้แต่เศษเสี้ยวชั่วขณะเพื่อที่จะตอบคำถามนาง

สาวน้อยเบียดกายชิดขอบระเบียง ร่างที่เตี้ยเล็กของนางทำให้ยากที่จะสะดุดสายตาคนงานที่เดินสวนทางกันไปมา และก็ยากยิ่งที่จะมีโอกาสเอ่ยปากสอบถามผู้คน

"พี่สาวท่านนั้น ขอถามว่า..."

สาวน้อยพยายามรวบรวมความกล้าถามขึ้นอีกครั้ง แต่สตรีนางนั้นกำลังวุ่นวายกับการชี้นิ้วสั่งนางกำนัลคนหนึ่งให้ยกถาดใบใหญ่ไปยังห้องบรรทมของพระราชชนนี ไม่ได้แยแสให้ความสนใจกับนางแม้แต่น้อย

สาวน้อยถูกเบียดจนเซไปชนขบวนคนที่เร่งรีบอีกชุดหนึ่ง นางยกมือลูบหน้าอย่างเหนื่อยอ่อน แต่เมื่อมองเห็นขันทีท่าทางคล้ายหัวหน้างานคนหนึ่งก็รีบยื่นหน้าเข้าไปถามว่า

"ขอถามท่านกงกง ไม่ทราบวัง...อวิ๋นหลูไปทางใด"

หัวหน้าขันทีปรายตามองมาแวบหนึ่ง

"เจ้าเพิ่งมาใหม่หรือ"

สาวน้อยรีบผงกศีรษะ

"ใช่แล้ว ข้าเพิ่งจะมาใหม่ ข้าชื่อว่า..."

หัวหน้าขันทีที่กำลังยุ่งจนแทบหน้ามืดเป็นลมไหนเลยจะสนใจว่านางชื่ออะไร เพียงโบกมือไปยังทิศทางหนึ่งอย่างรำคาญใจ

"เดินไปทางนั้น แล้วก็อย่ายืนเกะกะขวางทาง ทุกคนกำลังยุ่งกันทั้งนั้น"

สาวน้อยรีบเบี่ยงกายหลบขบวนขันทีอีกกลุ่มหนึ่ง

เดินไปทางนั้น... ทางนั้นคือทางซ้ายหรือขวาหนอ นางได้แต่ขยับเท้าไปข้างหน้าตามที่หัวหน้าขันทีบอกพร้อมทั้งเหลียวมองทั้งซ้ายขวาเพื่อหาวังอวิ๋นหลูแห่งนั้น

แต่ทว่าภายในพระราชวังที่ใหญ่โตมโหฬารแห่งนี้ วังและตำหนักล้วนละม้ายคล้ายคลึงกันจนแทบแยกแยะไม่ออก ยิ่งไปกว่านั้น สำหรับนางกำนัลใหม่ที่ตัวเตี้ยเล็กและอายุยังน้อยเช่นนาง ย่อมถูกความลี้ลับแปลกใหม่นี้ทำเอามึนงงจนขบคิดไม่ออกว่าจะกลับไปยังวังอวิ๋นหลูที่ประจำการอยู่ได้อย่างไร

ในที่สุดนางก็หลงทางอีกครั้ง เมื่อคิดว่าจะต้องถูกไล่ออกเพราะ

เรื่องนี้ก็รู้สึกร้อนใจขึ้นมา จึงรีบสาวเท้าเดินอย่างรวดเร็ว เลี้ยวเลาะไปตามทางแยกหลายแห่ง แต่ปรากฏว่าการทำเช่นนั้นกลับทำให้นางยิ่งสับสนลนลานมากขึ้นไปอีก

หลังจากเลี้ยวตรงมุมระเบียงอีกครั้ง นางก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าต้นหลิวซึ่งถูกหิมะปกคลุมจนกิ่งก้านลู่ย้อยห้อยลง พยายามเค้นสมองขบคิดถึงเส้นทางขามา และแล้วก็พบว่าตัวเองเดินมายังบริเวณที่เงียบสงัดไร้ซึ่งผู้คนอย่างไม่รู้ตัว ที่นี่คือที่ไหนกันหนอ

นางมองซ้ายแลขวา ดวงตากลมโตส่องประกายหวาดผวาราวลูกกวางตัวน้อย พยายามบังคับตัวเองให้นึกถึงคำอธิบายของพี่ซุนเสวี่ย

'จำไว้ให้ดี ด้านข้างวังหลันสวินก็คือวังหลิ่วตู้ เมื่อเลี้ยวไปทางขวามือเดินทะลุผ่านระเบียงที่มีเสาสีแดงไปเรื่อยๆ จนพบสวนดอกไม้แห่งหนึ่งจะเห็นที่ด้านหลังมีสะพาน เดินข้ามสะพานต่อไปทางข้างหน้าก็จะเป็นวังอวิ๋นหลูของพวกเราแล้ว หลังจากเจ้าเก็บดอกไม้เสร็จก็ให้รีบกลับมา'

แต่ปัญหาก็คือวังหลันสวินอยู่ที่ใดกันหนอ แล้ววังหลิ่วตู้อีกเล่าอีกอย่าง ที่นี่คือสถานที่ใดกันนี่

ท่ามกลางความมืดสลัวของราตรี เสียงกลองและมโหรีในวังดังแว่วมาให้ได้ยินเป็นระยะๆ เป็นสัญญาณว่าขณะนี้พิธีเฉลิมฉลองได้เริ่มเปิดฉากขึ้นแล้ว แล้วดอกไม้สดที่องค์หญิงต้องการใช้ประดับพระเกศาเหล่านี้เล่า

สาวน้อยมองถาดใส่ดอกไม้สดในมืออย่างตื่นตะลึงทำอะไรไม่ถูก ในที่สุดก็อดสะอื้นร้องไห้ขึ้นมามิได้

"ฮือๆๆ ข้าอยากกลับบ้าน..."

เมื่อได้ยินเสียงมโหรีบรรเลงแว่วมาแต่ไกล ชายหนุ่มพลันสะดุดหยุดฝีเท้าลง เขายกมือขึ้นลูบหน้าผากเบาๆ พลางพึมพำว่า

"แย่แล้ว! ข้าคงจะไปไม่ทันช่วงเริ่มต้นงานฉลอง อีกสักครู่หูของข้าคงถูกทำโทษเป็นแน่ หากขืนโผล่หน้าเข้าไปตอนนี้ก็รังแต่จะหาเรื่องถูกตำหนิอย่างน่าอเนจอนาถ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไปสายสักเล็กน้อยแล้วค่อยไปขอขมาทีหลังจะดีกว่า เอาเถอะ เอาตามนี้ก็แล้วกัน อีกอย่างนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อย"

เมื่อตัดสินใจได้เช่นนั้นแล้ว ความรีบร้อนที่จะไปร่วมงานฉลองก็ลดน้อยถอยลง เขาจึงเริ่มกวาดสายตามองไปบริเวณรอบๆ กายอย่างสนอกสนใจ

ที่นี่ห่างจากวังไป๋จื้อพอสมควร เป็นเพราะเสด็จย่าพอพระทัยในความเงียบสงบ เมื่อหลายปีก่อนจึงย้ายที่ประทับจากวังหย่งหนิงมายังวังไป๋จื้อซึ่งตั้งอยู่บริเวณทิศเหนือของอุทยานดอกไม้

ท่ามกลางคืนหิมะโปรยปราย โคมไฟที่แขวนเป็นแนวตามระเบียงที่อยู่ห่างออกไปทอแสงระยิบระยับจับตา พื้นหิมะสีขาวผสมผสานหายเข้าไปในความมืดปรากฏเป็นทิวทัศน์อันเงียบสงบน่าวังเวงใจ

"คืนนี้คือคืนใด จักร่วมผ่านคืนงดงามนี้เช่นไร"

เมื่อคิดถึงบทกวีของบัณฑิตท่านหนึ่งในราชวงศ์ก่อน เขาก็รู้สึกมีอารมณ์อยากจะชมราตรีที่หิมะโปรยปรายนี้ขึ้นมาทันที

เพียงแต่ราตรีนี้กลับไม่งดงามเพียบพร้อมดั่งที่ใจคิด ...*มีคนกำลังร้องไห้หรือนี่*

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อยพลางกวาดสายตามองค้นหา ทว่า

กลับได้ยินเพียงเสียงสะอื้นขาดๆ หายๆ ไม่ปรากฏเงาร่างคนให้เห็นแต่อย่างใด

ยามนี้คนในวังต่างมุ่งหน้าไปยังวังไป๋จื้อ ใครกันหนอที่วิ่งเตลิดมาถึงที่นี่เพื่อแอบร้องไห้ มิหนำซ้ำยังร้องไห้อย่างเศร้าสร้อยจนปิ่มว่าจะขาดใจเสียด้วย

เขาอดนึกถึงเรื่องเล่าขานในอดีตมิได้ ภายในดงหลิวแห่งนี้เคยมีพระสนมที่ถูกทอดทิ้งจบชีวิตตนเองลง ดังนั้นในยามดึกสงัดจึงมักจะมีวิญญาณที่งดงามแต่เศร้าสร้อยปรากฏกายให้ผู้คนพบเห็นบ่อยครั้ง

เสด็จย่าทรงโปรดปรานสวนหลิวที่เงียบสงบแห่งนี้มากเป็นพิเศษ ในฤดูใบไม้ผลิที่อบอุ่นท่านมักจะเสด็จมาที่นี่เพื่อชมความเขียวขจีที่สดชื่นสบายตา แต่ในยามปกติไม่มีผู้คนย่างกรายมาที่นี่กันมากนัก จะมีก็แต่ขันทีและนางกำนัลรับใช้ที่บังเอิญเดินผ่านทางมาเท่านั้น

ใครกันหนอมาแอบร้องไห้อยู่ที่นี่ หรือว่าจะเป็นวิญญาณของพระสนมนางนั้นจริงๆ

เขาจึงเริ่มออกค้นหาเจ้าของเสียงร้องไห้ที่น่าสงสารนั้นโดยไม่รอช้า

เสียงร้องไห้คล้ายจะดังแว่วมาจากด้านหลังภูเขาจำลองที่สร้างจากหินประดับ

ชายหนุ่มเดินอ้อมไปทางด้านหลัง ยื่นมือแหวกกิ่งหลิวที่ลู่ลงเพราะหิมะเกาะทับทำเอาเกล็ดหิมะสีขาวหล่นกระจายร่วงกราวไปบนพื้น และแล้วเขาก็มองเห็นเด็กสาวคนหนึ่งกำลังนั่งยองๆ อยู่

นางสวมชุดกระโปรงกันหนาวสีขาวสะอาด ผมสีดำขลับถูกแบ่งครึ่งถักเป็นเปียยาวม้วนตลบขึ้นเป็นมวยเล็กๆ สองข้าง ปลายผมห้อยระอยู่

ข้างแก้มเนียนใส ที่เอวคาดผ้าแถบสีแดงสดใสเส้นหนึ่ง นี่คือเครื่องแต่งกายฤดูหนาวของนางกำนัลในวังนั่นเอง

นางไม่รู้สึกตัวสักนิดถึงการปรากฏกายของเขา เอาแต่ยกมือเช็ดน้ำตาพลางสะอื้นจนตัวสั่นสะท้าน ดูไปช่างน่าสงสารยิ่งนัก

นึกว่าที่นี่มีดวงวิญญาณสิงสถิตอยู่จริงๆ เสียอีก ที่แท้กลับกลายเป็นนางกำนัลน้อยไปได้

เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นราวกับเด็กเล็กๆ นั้นทำเอาเขาอดหัวเราะขึ้นมามิได้

พอเสียงหัวเราะดังขึ้น เสียงร้องไห้พลันสะดุดหยุดกึกลง นางกำนัลน้อยที่ดวงตาแดงช้ำราวกับเม็ดลูกท้อพลันรู้สึกตัวว่าข้างกายมีคนยืนอยู่ นางรีบเงยหน้าขวับขึ้นมอง แววตาที่หวาดกลัวทำให้เขารู้สึกสนุกอยากจะล้อนางเล่นขึ้นมา

"เป็นอะไรไป เจ้าถูกคนรังแกหรือ" เขาถามยิ้มๆ

ภายในวังแห่งนี้ ผู้ใหญ่รังแกผู้น้อย คนเก่ารังแกคนใหม่ ไม่นับเป็นเรื่องแปลกใหม่แต่อย่างใด เพียงแต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นคนร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างน่าสงสารเช่นนี้

สาวน้อยแตกตื่นจนอ้าปากค้างเพราะไม่คาดคิดว่าจะถูกผู้อื่นพบเห็น นางเพียงแต่สั่นศีรษะปฏิเสธอย่างแรงจนดอกไม้สดที่หอบไว้ในมือหล่นกระจายเกลื่อนกลาดเต็มพื้น

เขาปรายตามองดู ที่แท้คือดอกเหมยที่เบ่งบานในฤดูหนาวนั่นเอง เขาย่อกายลงเก็บกิ่งเหมยขึ้นมากิ่งหนึ่ง กลิ่นหอมอ่อนๆ ลอยมาแตะจมูกจนทำให้รู้สึกเคลิบเคลิ้ม เมื่อมองไปทางสาวน้อยอีกครั้ง ริมฝีปากบาง

กว้างก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นจางๆ

"หากมิได้ถูกคนรังแกแล้วเจ้าร้องไห้ทำไมกัน"

หรือว่านางจะคิดถึงบ้าน เห็นนางเข้าวังมาตั้งแต่อายุน้อยก็พอคาดเดาได้ว่าฐานะทางบ้านคงยากจนข้นแค้นไม่มีเงินพอที่จะเลี้ยงดูคนทั้งครอบครัว ดังนั้นนางจึงถูกส่งตัวเข้าวังมาทำงาน

นางอายุเท่าไรกันหนอ ดูท่าคงยังไม่ถึงสิบขวบกระมัง

สาวน้อยตอบตะกุกตะกักว่า

"ข้า...ข้าหลงทาง"

กล่าวจบนางก็สะอื้นไห้ขึ้นมาอีกครั้ง

หรือว่าในที่สุดนางก็พบคนที่ยอมสละเวลาอันมีค่ามาสอบถามว่าเกิดอะไรขึ้น นางเองเป็นคนสนทนาไม่เก่งนัก แต่ก็พยายามเล่าเรื่องจนฟังราวกับกำลังท่องตำราเรียน

"พี่ซุนเสวี่ยสั่งให้ข้ามาเก็บดอกไม้ นางบอกว่าผ่านวังหลันสวินก็คือวังหลิ่วตู้ ถึงที่นั่นให้เลี้ยวขวา จากนั้นเดินผ่านระเบียงที่มีเสาสีแดงไปจนเห็นสวนดอกไม้แห่งหนึ่ง ที่ด้านหลังจะมีสะพาน เดินข้ามไปข้างหน้าก็จะพบวังอวิ๋นหลู แต่ข้าเดินหาอยู่ตั้งครึ่งค่อนวันแล้วก็ยังหาทางไม่พบ ฮือๆๆ หากพี่ชายข้าทราบเรื่องจะต้องหัวเราะเยาะข้าแน่ๆ เลย"

นางเล่าพลางสะอื้นพลางเขาจึงฟังได้ไม่ค่อยชัดเจนนัก แต่ก็รู้สึกว่าท่าทางร้อนอกร้อนใจของนางนั้นช่างน่าขบขันยิ่ง คิดแล้วก็ยกมือเป็นเชิงตัดบท

"หยุดก่อน"

สาวน้อยรีบหุบปากในทันทีอย่างว่าง่าย ดวงตาที่เอ่อคลอไปด้วย

น้ำตามองเขาอย่างงุนงงราวกับกังวลว่าตัวเองไปล่วงเกินอีกฝ่ายเข้า นางหดกายไปด้านหลังก้าวหนึ่งอย่างหวาดหวั่น แต่ก็อดปรายตามองไปบนร่างชายหนุ่มมิได้

คนผู้นี้เป็นใครกันหนอ

ภายใต้แสงตะเกียงสลัว เขาสวมชุดแพรบางสีขาวสะอาด เส้นผมถูกรวบขึ้นอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย บนมวยผมประดับด้วยหยกแวววาวพราวแสง ดูท่าคงเป็นคนที่มีฐานะสูงส่งอย่างแน่นอน

แต่ในเวลานี้คนเหล่านั้นสมควรรุดหน้าไปร่วมงานฉลองของพระราชชนนีที่วังไป๋จื้อนี่นา เครื่องแต่งกายที่เขาสวมใส่ดูไม่เหมือนชุดขุนนางและขันทีทั่วไป แล้ว...เขาเป็นใครกันหนอ แม้ในใจอยากจะรู้ แต่นางก็รู้สึกกลัวอยู่บ้างที่จะเอ่ยปากถาม

ได้ยินคนในวังเล่ากันว่าพวกนางกำนัลมักจะพบเห็นวิญญาณลอยไปลอยมาในยามค่ำคืน เขาคงไม่ 'บังเอิญ' เป็นวิญญาณที่ว่านั้นหรอกนะ

นางรีบเลื่อนสายตาลงมองพื้นซึ่งปกคลุมไปด้วยหิมะเพื่อหาเงาร่างของเขาอย่างแตกตื่นและร้อนรน

เฮ้อ...โล่งอก! เขามีเงานี่นา ไม่ใช่ดวงวิญญาณที่เล่าขานกัน แต่ว่าเขาเป็นใครกันหนอ

สิ่งที่ระบายอยู่ในดวงตากลมโตของสาวน้อยก็คือคำว่า 'ประหลาดใจ' กระมัง ชายหนุ่มกะพริบตาปริบๆ ถามอย่างไม่แน่ใจว่า

"เจ้าไม่รู้หรือว่าข้าเป็นใคร"

หากในวังจะมีคนไม่รู้ว่าเขาคือใคร คนคนนั้นจะต้องเพิ่งเข้าวังมา

ใหม่เท่านั้น

จริงดังคาด สาวน้อยผงกศีรษะแรงๆ ราวกับว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจนางได้ดีขึ้น

ชายหนุ่มยิ้มอีกครา

"อืม ถ้าเช่นนั้นเจ้าอยากรู้ไหมว่าข้าเป็นใคร"

สาวน้อยผงกศีรษะอีกครั้งด้วยเรี่ยวแรงมากมายเช่นเดิม

ชายหนุ่มอดหัวเราะเบาๆ มิได้

"ถ้าเช่นนั้นบอกข้ามาก่อนว่าเจ้าชื่ออะไร"

สาวน้อยดวงตาเป็นประกาย ในที่สุดก็มีคนอยากรู้ชื่อของนางแล้ว ดังนั้นนางจึงเอ่ยด้วยเสียงดังฟังชัดอย่างเบิกบานใจ

"ข้าชื่อฝูซี่ แปลว่ามีโชค บิดาข้าเป็นคนตั้งให้"

นางกล่าวด้วยความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

ชายหนุ่มถูกท่าทีของนางกระตุ้นให้หัวเราะออกมาอีกครา *สวรรค์! ยามที่นางมิได้ร้องไห้สีหน้าช่างเต็มไปด้วยชีวิตชีวายิ่งนัก ฝูซี่เอ๋ย*

"เป็นชื่อที่มีความหมายดียิ่ง"

เขาชมเชย ถึงแม้จะฟังดูธรรมดาไปบ้าง แต่บุตรสาวของชาวบ้านที่ยากไร้สามารถมีชื่อเช่นนี้ก็นับว่าไม่เลว เทียบกับ 'อาซุน' หรือว่า 'อาฮวา' อะไรพวกนั้นยังถือว่ามีกลิ่นอายของปัญญาชนแฝงอยู่มากกว่า

'ฝูซี่' คนที่ตั้งชื่อนี้ให้แก่นางคงคาดหวังให้นางนำมาซึ่งโชควาสนากระมัง

"ถูกแล้ว บิดาข้ามีความรู้ยิ่ง"

นางพยักหน้าพลางกล่าวสนับสนุน

"งั้นก็ดีแล้ว ฝูชี่ เจ้าบอกชื่อของเจ้าแก่ข้า ตอนนี้ถึงคราวข้าบอกชื่อข้าแก่เจ้าบ้าง"

ราวกับว่าการรู้ชื่อของเขาถือเป็นวาสนาอันสูงส่งกระนั้นแล

ฝูชี่ผงกศีรษะพลางเบิ่งตารอคอย

"เจ้าฟังให้ดี"

เขาหยุดชะงักไปชั่วครู่

"ข้าชื่อว่าหวงลี่เจียง"

กล่าวจบเขาก็ตั้งใจสังเกตดูท่าทีรับรู้ของนาง

"เอ่อ..."

ฝูชี่มีสีหน้างงงวย *หวงลี่เจียงหรือ*

"เป็นอะไรไป เจ้าไม่เคยได้ยินชื่อของข้ามาก่อนหรือ" เขาขมวดคิ้วถาม

"ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังมากหรือ"

ฝูชี่ถามอย่างรู้สึกขัดเขินอยู่บ้าง พี่ชายบอกไว้ไม่ผิด นางเก็บตัวอยู่แต่ในห้องหอมากเกินไป สมควรสำรวจแก้ไขตัวเองเสียบ้าง หากปล่อยทิ้งไว้เช่นนี้ชีวิตคงยากที่จะก้าวหน้าเป็นแน่

"พอจะพูดได้ว่าข้ามีชื่อเสียงอยู่บ้าง"

นี่เป็นชื่อของจ้วงหยวน* คนใหม่ของปีนี้ เขาหยิบยืมมาใช้สักครั้งคง

---

* จ้วงหยวน (จอหงวน) คือตำแหน่งของผู้ที่สอบเข้ารับราชการได้เป็นอันดับหนึ่ง โดยการสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ สอบเลื่อนทีละระดับขั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัด เรียกว่าการสอบถงซื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นซิ่วไฉ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเซียงซื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวี่เหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับฮุ่ยซื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นซื่อ ได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนซื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกขั้นหนึ่งมีสามคน เรียงตามคะแนนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอหงวน) ปั่งเหยี่ยน และทั่นฮวา

ไม่มีปัญหาอันใด อีกอย่าง เจ้าตัวก็ไม่รู้เรื่องนี้ด้วย

"อืม"

ฝูซี่ผงกศีรษะอีกครา พยายามจดจำชื่อนั้นเอาไว้ หวงลี่เจียง หวงลี่เจียง... แต่ว่าประหลาดแท้ เพราะเหตุใดนางจึงรู้สึกว่าชื่อดังกล่าวไม่เหมาะสมกับคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าสักนิด

ไม่เหมือนพี่ใหญ่ของนางที่ชื่อว่า 'ฝูตงเฟิง (ลมตะวันออก)' พี่รอง 'ฝูซีเฟิง (ลมตะวันตก)' พี่สาม 'ฝูเป่ยเฟิง (ลมเหนือ)' และพี่สี่ 'ฝูหนานเฟิง (ลมใต้)' ซึ่งมีที่มาจากทิศทั้งสี่

แต่ไหนแต่ไรนางสามารถแยกแยะพี่ชายทุกคนจากรูปร่างหน้าตาภายนอกซึ่งคล้ายคลึงกันอย่างยิ่งได้อย่างไม่ลำบากนัก พี่ชายทั้งสี่มักจะบอกว่านางเป็นคนเซ่อซ่าแต่กลับมีความรู้สึกไวเป็นพิเศษ ทว่ากับคนเบื้องหน้าที่เรียกตัวเองว่า 'หวงลี่เจียง' คนนี้ นางกลับรู้สึกว่าการยืนต่อหน้าเขาและเรียกเขาด้วยชื่อนั้นเป็นเรื่องที่ยากเย็นยิ่งนัก ช่างประหลาดแท้

"ดูท่าเจ้าจะไม่ค่อยตื่นเต้นยินดีสักเท่าไรนัก"

เขายังคงรักษารอยยิ้มน้อยๆ ขณะถาม

"หรือว่าเจ้าไม่เคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของข้ามาก่อน"

นางพลันสังเกตเห็นว่าใบหน้าเขาคล้ายจะระบายด้วยรอยยิ้มตลอดเวลา เป็นรอยยิ้มน้อยๆ อ้าปากก็ยิ้ม หุบปากก็ยิ้ม เม้มปากก็ยังยิ้ม มีเรื่องอันใดน่าเบิกบานใจถึงเพียงนั้นด้วยหรือ

"เอ่อ ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่ข้าสมควรต้องตื่นเต้นยินดีด้วยหรือเพราะเหตุใดเล่า"

นางมิใคร่เข้าใจนัก แต่ว่าอย่ากลัวไป พี่ชายเคยสอนนางไว้ว่าเมื่อ

พบเรื่องราวที่ไม่เข้าใจก็มีทางเลือกเพียงสองทางเท่านั้น ทางหนึ่งก็คือเสแสร้งทำเป็นเข้าใจต่อไป อีกทางก็คือถาม ดังนั้นนางจึงเลือกที่จะถาม

การที่ฝูชี่ย้อนถามเอาตรงๆ ทำเอาชายหนุ่มตะลึงงันไปชั่วครู่

หลงเข้าใจผิดคิดว่าหวงลี่เจียงนับว่ามีชื่อเสียงโด่งดังเพียงพอแล้ว คิดไม่ถึงว่ากลับมีนางกำนัลที่ยังไม่เคยได้ยินชื่อของเขา พวกนางกำนัลเหล่านี้มิใช่พอมีเวลาว่างก็จับกลุ่มสนทนาถึงหนุ่มรูปงามหรอกหรือ ดูท่าสาวน้อยคนนี้คงจะเพิ่งเข้ามาถวายตัวได้ไม่นาน มิหนำซ้ำคงมาจากนอกเมืองเป็นแน่แท้

ในเมื่อตัดสินใจไม่ไปร่วมพิธีที่วังไป๋จื้อแล้ว เขาก็มีอารมณ์นึกสนุกอยากจะหยอกเย้าสาวน้อยนางนี้ต่อไปอีกสักพัก

"เจ้าสมควรตื่นเต้นยินดี เพราะว่าข้าคือจ้วงหยวนที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งคนล่าสุดของปีนี้"

นางได้ยินเช่นนี้คงสะดุ้งจนตัวโยนแล้วกระมัง การสอบเป็นจ้วงหยวนนั้นแสนยากลำบาก ต้องแข่งขันกับคนมีความรู้ความสามารถเรือนพันเรือนหมื่น

"อืม"

ฝูชี่พยักหน้าคล้อยตาม แต่ก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเหตุใดนางต้องตื่นเต้นยินดีด้วย

"เป็นจ้วงหยวนนี่...ร้ายกาจนักหรือไร"

เขาหัวเราะเสียงดังลั่น

"แน่นอนว่าต้องร้ายกาจสิ หากต้องการเป็นจ้วงหยวน เริ่มแรกจะต้องผ่านสนามสอบระดับชั้นต่างๆ ของราชสำนักเสียก่อน สุดท้ายยัง

ต้องผ่านการทดสอบจากองค์จักรพรรดิ รวมระยะเวลาแล้วยาวนานกว่าสามปี หากไม่ใช่คนมีความรู้ความสามารถ รอบรู้ และเข้าใจอย่างลึกซึ้งย่อมไม่มีทางสอบผ่านมาได้"

"อย่างนี้นี่เอง"

แม้นางจะพอรู้เรื่องเหล่านี้อยู่บ้าง แต่นางก็ยังพยักหน้ารับการสั่งสอนอย่างตั้งใจ

"แล้วไฉนท่านจึงมาอยู่ที่นี่เล่า หรือว่าท่านก็หลงทางเช่นเดียวกัน"

ในที่สุดก็อดย้อนกลับมายังปัญหาที่น่าปวดศีรษะข้อนี้มิได้

"อา! ข้าเข้าใจแล้ว ท่านเองก็คงไม่เคยเข้าวังมาก่อนเช่นกันใช่ไหม วังแห่งนี้มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาลยิ่งนัก ไหนจะระเบียงยาวคดเคี้ยววกวนไปมาพวกนั้นอีก ประเดี๋ยวต้องเลี้ยวตรงนั้น ประเดี๋ยวต้องเลี้ยวตรงนี้ เลี้ยวไปเลี้ยวมาทำเอาข้าหัวหมุนไปหมดแล้ว"

ท่าทางจ้วงหยวนคนใหม่คงหลงทางเช่นเดียวกับนางกระมัง อืม ถ้าเช่นนั้นนางก็ไม่เห็นจะต้องรู้สึกอับอายขายหน้าแต่อย่างใดนี่นา คิดแล้วรู้สึกสบายใจขึ้นอักโข

"ข้าหลงทางงั้นเหรอ ฮ่าๆๆ"

เขาหัวเราะอย่างขบขัน

"ผู้คนเล่าลือกันว่าข้ามีความทรงจำที่ยอดเยี่ยมเช่นเดียวกับองค์ชายเจ็ด ผ่านตาเพียงครั้งเดียวมิเคยลืมเลือน ข้ามิได้หลงทางหรอก"

จะเหมือนเจ้าได้อย่างไรเล่า นางกำนัลน้อย

ฝูชี่มิใคร่จะเชื่อถือนัก

"ถ้าเช่นนั้นท่านลองบอกข้ามาซิว่าที่นี่คือสถานที่ใดกัน"

นางไม่รู้สึกตัวสักนิดว่าต่อหน้าจ้วงหยวนที่ทรงความรู้ความสามารถนางสมควรจะแสดงท่าทีนอบน้อมและถ่อมตัวสักเล็กน้อย

จ้วงหยวนที่ได้ชื่อว่ายอดเยี่ยมแสนร้ายกาจตอบในทันทีว่า "ที่นี่คือสวนหลิวนอกวังไป๋จื้อ เจ้าบอกว่าต้องไปยังสถานที่ใดนะ ไม่แน่ว่าข้าอาจบอกทางให้แก่เจ้าได้"

ได้ยินเช่นนั้นความรู้สึกท้อแท้หมดกำลังใจของฝูซี่ก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง

"จริงหรือ ท่านสามารถบอกทางกลับไปยังวังอวิ๋นหลูได้หรือ"

ผู้ช่วยชีวิตนางมาแล้ว ฝูซี่ที่ถูกคนละเลยมาทั้งวันรู้สึกตื่นเต้นยินดีจนเผลอคว้าแขนเสื้อของชายหนุ่มเอาไว้แน่น

ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อย

"แน่นอน วังอวิ๋นหลูอยู่ที่..."

เขาเริ่มบรรยายถึงเส้นทาง แต่เมื่อเห็นสีหน้าฝูซี่เริ่มพิศวงงงงวยมากขึ้นทุกที เขาก็เข้าใจในทันทีว่านางเริ่มเลอะเลือนอีกแล้ว ดูท่าสาวน้อยนางนี้คงมีปัญหาเรื่องการแยกแยะทิศทางเสียมากกว่า

"เจ้ารับใช้อยู่ที่วังอวิ๋นหลูหรอกหรือ" เขาเปลี่ยนคำถาม

ฝูซี่ผงกศีรษะตอบว่า

"ใช่แล้ว ข้าเพิ่งจะเข้าวัง หัวหน้างานจึงส่งตัวข้าไปเป็นนางกำนัลทำหน้าที่เก็บกวาดที่วังอวิ๋นหลู"

"ที่นั่นมีองค์หญิงประทับอยู่องค์หนึ่งใช่หรือไม่"

"ถูกแล้ว แต่ว่า..."

"อารมณ์ของนางไม่ค่อยดีกระมัง"

"อุ๊ย! ไฉนท่านจึงทราบได้"

ฝูซี่เบิกตากลมโตมองอย่างประหลาดใจ องค์หญิงทรงพระสิริโฉมงดงามยิ่งนัก แต่ทรงฉุนเฉียวโกรธง่าย เข้าวังมาได้ไม่กี่วันนางก็รับรู้ด้วยตัวเองหลังจากพลั้งมือทำแจกันและอ่างเคลือบตกแตก ด้วยเหตุนี้ การที่นางนำดอกไม้สดกลับไปที่วังไม่ทันเวลาจึงทำให้นางร้อนใจจนต้องร้องไห้ออกมา หากองค์หญิงกริ้วขึ้นมา น่ากลัวว่านางคงถูกจับส่งตัวออกไปนอกวังเป็นแน่ ถึงตอนนั้นนางจะมองหน้าพี่ชายทั้งสี่ได้อย่างไร

"อืม เอาเป็นว่าข้าหูตากว้างขวางก็แล้วกัน" เขาตอบ "แล้วเจ้ากลับเอาป่านนี้จะไม่เกิดเรื่องขึ้นหรือ"

ฝูซี่ฝืนยิ้มแห้งแล้ง

"คงจะถูกด่าสักยกหนึ่งเพราะองค์หญิงทรงคิดจะประดับดอกไม้สดไปร่วมพิธีเฉลิมฉลอง แต่ดอกไม้ยังอยู่ที่ข้าอยู่เลย อุ๊ย! หล่นตกพื้นหมดแล้ว"

นางรีบก้มตัวลงเก็บดอกเหมยบนพื้นขึ้นมาทีละกิ่งๆ อย่างทะนุถนอม

ชายหนุ่มช่วยเก็บดอกไม้ใส่ถาดในมือนางอีกแรง

"เจ้าไม่ต้องกังวลหรอก ได้ยินว่าองค์หญิงเป็นคนมีเหตุผลแม้จะเจ้าอารมณ์ไปบ้าง แต่เจ้าไม่ต้องร้อนใจหรอก หากจำเป็นข้าจะช่วยพูดให้เจ้าเอง"

ฝูซี่มองหน้าชายหนุ่มอย่างซาบซึ้งตื้นตันใจ

"ท่านประเสริฐยิ่งนัก หวงลี่...เอ่อ ข้าควรเรียกท่านว่าใต้เท้าหวงกระมัง"

เขายังดูหนุ่มแน่นยิ่งนัก ท่าทางคงจะแก่วัยกว่านางเพียงไม่กี่ปี เรียกว่าใต้เท้าออกจะรู้สึกแปลกพิกล

ชายหนุ่มลังเลอยู่เล็กน้อยจึงโบกมือ

"ไม่ต้อง เรียกข้าว่าลี่เจียงก็พอแล้ว อีกอย่าง พวกเราสามารถพบหน้ากันในคืนหิมะโปรยปรายนับว่ามีชะตาต้องกัน"

"มีชะตาต้องกัน..."

ฝูชี่ท่องประโยคนั้นเบาๆ และแล้วคิ้วที่ขมวดมุ่นด้วยความกลัดกลุ้มพลันคลายตัวออก

เมื่อสังเกตเห็นสีหน้านางเปลี่ยนไป ชายหนุ่มก็ถามอย่างสนใจใคร่รู้ว่า

"เป็นอะไรไปอีกเล่า"

ฝูชี่สั่นศีรษะอย่างแรง ยิ้มพลางตอบว่า

"ไม่มีอะไร ข้าเพียงแต่รู้สึกว่าสาเหตุที่คืนนี้ข้าเดินหลงทางอาจเป็นเพราะชะตาชีวิตลิขิตให้ต้องพบท่าน"

"เอ๊ะ ไฉนเจ้าจึงคิดเช่นนั้น"

สาวน้อยนางนี้น่าสนใจยิ่งนัก

ฝูชี่หัวเราะเสียงใสตอบว่า

"เพราะบิดาข้า"

"เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับบิดาเจ้าได้อย่างไร"

ชายหนุ่มถามอย่างงุนงง อยากรู้เหลือเกินว่ามีใครเคยบอกนางหรือไม่ว่ายามกล่าววาจานางมักจะกล่าวไม่จบประโยคทำให้คนฟังจับต้นชนปลายไม่ถูก ยิ่งไปกว่านั้น บางคนอาจมองว่านางสมองทึ่มก็เป็นได้

"เพราะบิดาข้ามักจะบอกว่าคนเราจะมีชะตาวาสนาต่อกันเพียงไรนั้นล้วนมีสวรรค์เป็นผู้กำหนด ต่อให้อ้อนวอนขอร้องไปก็ไร้ประโยชน์"

"อืม ดังนั้น..."

"ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเพราะข้ามิได้คาดคิดว่าจะพบท่านที่นี่ นั่นก็แสดงว่าข้ามิได้วิงวอนขอร้อง การได้พบท่านใต้...ใต้เท้าหวงจึงต้องเป็นเพราะสวรรค์บันดาล"

อืม เรียกเขาว่าใต้เท้าสักคำก็ดี ผู้อื่นจะได้ไม่ว่านางไม่รู้เรื่องรู้ราว

"ไม่ได้วิงวอนขอร้องงั้นหรือ"

มองดูสาวน้อยที่กรีดมือวาดเท้าบรรยายอย่างออกรส ในใจก็รู้สึกไม่ค่อยจะเห็นด้วยกับสิ่งที่นางพูดจึงอดโต้แย้งมิได้

"ถ้าเช่นนั้นหากมีสักวันที่เจ้าต้องการพบคนผู้หนึ่งเป็นอย่างยิ่งแต่กลับไม่มีวิธีจะได้พบหน้าเขา เจ้าจะพูดกับตัวเองหรือไม่ว่าเป็นเพราะสวรรค์กำหนดให้พวกเจ้าไม่สามารถพบหน้ากัน ดังนั้นเจ้าก็จะละทิ้งความพยายามไปเสีย"

คำถามของเขาทำเอารอยยิ้มของฝูซี่เจื่อนลง ดวงตาที่สุกสกาวดุจกวางน้อยเริ่มแววาวับไปด้วยน้ำตา ยังมิทันจะมีโอกาสเอ่ยปาก สาวน้อยก็น้ำตาไหลอาบแก้มไปเสียแล้ว เพียงแต่ว่าคราวนี้นางมิได้ร้องไห้เพราะหลงทาง

นางสะอึกสะอื้นกล่าวว่า

"ฮือๆๆ ข้าอยากกลับบ้าน ข้าคิดถึงบิดา ข้าคิดถึงพี่ชาย..."

น้ำตาสุกใสหยาดหยดลงมาเม็ดแล้วเม็ดเล่าทำเอาเขาตะลึงมองจนตาค้าง

"อยู่ดีๆ ทำไมร้องไห้ขึ้นมาอีกเล่า"

เขาผู้ซึ่งไม่เคยปลอบโยนผู้ใดมาก่อนต้องยกมือทั้งสองขึ้นด้วยท่าที

เก้ๆ กังๆ เพราะไม่รู้จะวางลงตรงไหนดี *จริงๆ เลยเชียว...ในเมื่อเข้าวังมาแล้วจะหาวิธีกลับออกไปได้อย่างไรกัน* เมื่อก้าวผ่านประตูวังเข้ามาก็เปรียบเสมือนตกลงสู่ห้วงมหาสมุทรอันลึกล้ำ มิหนำซ้ำยังเป็นสาวน้อยจากตระกูลยากจน หลังจากเข้าวังมาแล้วก็ไม่มีวันจะได้กลับออกไปสู่โลกภายนอกอีก

นอกเสียจากว่าจะมีคนจัดการให้นางตบแต่งออกไปเป็นภรรยาน้อยของผู้อื่น แต่กระนั้นก็เถอะ นั่นมิใช่เป็นการย้ายจากกรงขังหนึ่งไปยังอีกกรงขังหนึ่งหรอกหรือ

อยู่ในวังมาเนิ่นนานหลายปี เขาได้ยินได้เห็นหญิงสาวเช่นฝูชี่มามากมายเท่าใดแล้ว ต้องเข้าวังตั้งแต่อายุยังน้อย รอคอยจนชั่วชีวิตก็ไม่มีวันได้เหยียบย่างออกไปนอกประตูอีก ยิ่งไม่ต้องคาดหวังว่าจะได้ตบแต่งออกไป

นางมิใช่คนแรก และแน่นอนว่าย่อมมิใช่คนสุดท้าย

เขาควรจะใจดำอำมหิตบอกนางถึงความจริงที่น่าสะพรึงกลัวนี้หรือไม่

"เฮ้อ"

เขาถอนใจพลางถามว่า

"ฝูชี่ เจ้าอายุเท่าไรแล้ว"

ฝูชี่ยกมือเช็ดตาที่บวมเป่ง สะอื้นพลางตอบว่า

"ปีนี้ข้าอายุสิบสามแล้ว"

"อายุสิบสาม?"

นางรูปร่างผอมบางตัวเล็กเช่นนี้ดูไปแล้วอ่อนกว่าวัยมาก เขายังหลง

คิดว่านางอายุประมาณสิบขวบเท่านั้น ตามกฎของราชสำนัก เมื่อสตรีอายุสิบห้า ชายหนุ่มอายุยี่สิบจึงจะเรียกว่าเติบโตเป็นผู้ใหญ่ อายุสิบสามก็นับว่าเข้าใกล้เต็มทีแล้ว

"ดังนั้นข้าไม่อาจกินนอนอยู่กับบ้านเฉยๆ โดยไม่ทำงาน มิเช่นนั้นจะกลายเป็นตัวเกียจคร้านไป"

"อืม"

นี่คือความทุกข์ยากของคนจน ดังนั้นจึงพูดได้ว่าหากสาวน้อยนางนี้สามารถใช้ชีวิตในวังไปได้อย่างราบรื่น อนาคตข้างหน้าอีกสามสิบถึงห้าสิบปี ขึ้นอยู่กับว่านางอายุยืนแค่ไหน นางจะไม่มีวันได้พบหน้าคนในครอบครัวอีกเลย

"ดังนั้นแม้พี่สี่จะบอกว่าข้าไม่จำเป็นต้องออกมาทำงานเร็วเช่นนี้ แต่ข้าก็คิดจะแบ่งเบาภาระของคนที่บ้านมาบ้าง"

นางยังคงเล่าต่อไปอย่างเศร้าใจ

ผู่ซี่ที่น่าสงสาร ช่างเป็นสาวน้อยที่รู้เรื่องราวยิ่ง เขาอดมองนางอย่างเห็นใจมิได้

นางมิทันสังเกต ยังคงเล่าต่อไป

"ข้าก็ไม่ต้องการให้พี่สี่เสียสละต่อไป...ดังนั้นข้าจึงจำเป็นต้องเข้มแข็งเข้าไว้ ใช่แล้ว ข้าจะต้องเข้มแข็งเข้าไว้"

กล่าวถึงตรงนี้นางพลันยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดน้ำตาอย่างแรง ใบหน้าขาวผ่องสดใสเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นอย่างแน่วแน่ ตัดสินใจไม่ปล่อยให้ตัวเองร้องไห้อีกต่อไป

เขามองสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปมาหลากหลายอารมณ์ของนางอย่าง

งุนงง เห็นนางอยากร้องไห้ก็ร้องออกมาเสียดังลั่น แต่พอประกาศว่าจะไม่ร้องไห้ก็ยืดอกหลังตรงแน่ว พยายามแสดงท่าทีเข้มแข็ง ถึงแม้จะดูไม่ค่อยประสบความสำเร็จเท่าใดนักก็ตาม เพราะไหล่ทั้งสองของนางยังคงสั่นเล็กน้อย แต่ก็นับว่านางได้พยายามอย่างเต็มที่แล้ว

นางกำนัลที่มีชื่อว่าฝูชี่คนนี้ช่างน่าสนใจยิ่งนัก

คืนนี้ได้สนทนากับนางท่ามกลางหิมะโปรย ยิ่งได้เห็นสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปมาของนางจากแสงตะเกียง นับว่ามีรสชาติกว่าไปร่วมพิธีฉลองวันคล้ายวันพระราชสมภพมากมาย

ขณะที่นางพูดให้กำลังใจตัวเองเพื่อกระตุ้นความเข้มแข็งขึ้นนั้น พลันได้ยินเสียงดังกังวานมาจากหอระฆัง นางสะดุ้งจนตัวโยน

เป็นอะไรไป เขาเห็นใบหน้านางเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

"แย่แล้ว ที่แท้ดึกดื่นถึงป่านนี้ ข้าจะต้องรีบกลับไปยังวังอวิ๋นหลู"

อา! ใช่แล้ว เวลาผ่านไปไม่น้อย ความคิดที่จะส่งนางกลับไปทำให้เขารู้สึกยุ่งยากใจขึ้นมา

น้อยครั้งนักที่เขาจะเหยียบย่างไปยังวังอวิ๋นหลู หลังจากวันนี้หากคิดจะพบหน้านางก็นับว่าไม่ใช่เรื่องง่ายดายนัก

"เอ่อ ใต้...ใต้เท้าลี่เจียง"

เขามิได้ขานรับ เมื่อเข้าใจว่าเขาคงฟังไม่ได้ยิน นางจึงส่งเสียงเรียกขึ้นอีกครั้ง

"ใต้เท้าลี่เจียง"

คราวนี้เขาค่อยๆ เลื่อนสายตามามองนางพลางสบตานิ่ง

ฝูชี่กล่าวอย่างร้อนใจ

"ดึกมากแล้ว ข้าคิดว่าข้ากลับไปวังอวิ๋นหลูก่อนจะดีกว่า"

นางรู้สึกกังวลว่าหากองค์หญิงเสด็จกลับมาแล้วพบว่านางยังเอ้อระเหยลอยชายอยู่ด้านนอก องค์หญิงจะต้องเล่นงานนางยกใหญ่เป็นแน่

"ท่าน...ท่านพาข้ากลับไปได้หรือไม่"

เมื่อครู่เขาเพิ่งจะบอกว่ารู้ทาง

ในที่สุดก็ถึงเวลาต้องจากกันแล้วกระมัง เขายิ้มน้อยๆ

"เวลาแห่งความสุขผ่านไปแล้ว มาเถิด ข้าจะพาเจ้ากลับไป"

เจตนาของสวรรค์ มิได้วิงวอนขอร้องก็จริงอยู่ หากมีวาสนาย่อมต้องได้พบพาน

เพียงแต่ว่าเขามิใช่หวงลี่เจียงตัวจริง หากฝูชี่คิดจะพบหน้าเขาในวังอีกครา เกรงว่าจะต้องอาศัยโชคอย่างใหญ่หลวง และจะต้องมีวาสนากับเขาอย่างลึกซึ้งจึงจะเป็นไปได้

"วิ่งตามข้ามาเถิด ฝูชี่"

เขาออกเดินนำหน้าเพื่อส่งนางกลับไปยังวังอวิ๋นหลู

ฝูชี่รีบซอยเท้าตามไปติดๆ แต่ฝีเท้าของเขารวดเร็วนักในขณะที่นางก้าวสั้นๆ ได้เพียงนิดเดียว ผ่านไปเพียงชั่วครู่ฝูชี่ก็ถูกทิ้งอยู่ด้านหลังจนเห็นเพียงแผ่นหลังของเขาอยู่รางเลือน

รอจนพบว่านางถูกทิ้งห่างจนเกินไป เขาจึงหยุดเท้าหันกายกลับมารอคอย นางรีบวิ่งตามมาจนเหนื่อยหอบหายใจแรงราวกับวัวตัวหนึ่ง

"ท่านฝีเท้าเร็วยิ่ง" นางหอบพลางต่อว่า

เขาเพียงแต่ยิ้มเล็กน้อย

"ดังนั้นข้าจึงบอกให้วิ่งตามมาไงเล่า"

เขาหมุนกายเดินนำทางต่อไป แต่คราวนี้เขาผ่อนฝีเท้าให้เชื่องช้าลงบ้าง หูยังได้ยินเสียงฝีเท้าถี่ๆ ไม่เป็นจังหวะของนางเป็นระยะๆ

ทันใดนั้นเสียงตุบดังขึ้นจากด้านหลัง

นางหกล้มกระมัง เฮ้อ...นางจะสามารถใช้ชีวิตอยู่ในวังได้อย่างราบรื่นจริงๆ หรือนี่

ที่สำคัญก็คือองค์หญิงที่งดงามดุจเทพธิดาในวังอวิ๋นหลูนั้นได้ชื่อว่าอารมณ์ฉุนเฉียวร้ายกาจเป็นที่สุด การรับใช้นายเช่นนั้นย่อมไม่ใช่เรื่องน่ายินดีเท่าใดนัก

บางทีเขาควรจะรับนางมาอยู่ที่วังของตนเองกระมัง แต่หากทำเช่นนั้นเขาย่อมไม่มีทางรู้ว่าที่แท้ฝูชี่จะสามารถรักษาตัวรอดในสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยอันตรายใหญ่หลวงนี้ได้นานสักเท่าใด

ยิ่งไปกว่านั้น การยื่นมือช่วยเหลืออย่างไม่มีเหตุผลย่อมมิใช่นิสัยของเขาอยู่แล้ว

ได้ยินเสียงร้องมาจากด้านหลังอีกครา

"โอ๊ย!"

เขาอดหัวเราะเบาๆ มิได้

"เจ้ายังตามทันไหม ฝูชี่"

"ทัน ข้ายังตามทัน"

ฮือๆๆ ไฉนเขาต้องเดินเร็วเช่นนี้ด้วยนะ แสงตะเกียงที่นี่ไม่ค่อยจะสว่างเท่าใดนัก หนทางช่างมืดสลัวยิ่ง

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกครั้ง เขาหันกายกลับมา ยื่นแขนออกมาข้างหนึ่ง

"มา จับแขนข้าไว้ บริเวณนี้มืดมาก"

เขาช่างใจดียิ่ง สองมือน้อยๆ จับแขนเสื้อเขาไว้อย่างซาบซึ้ง

"ขอบคุณท่าน"

"ไม่ต้องขอบคุณหรอก"

เขายิ้มน้อยๆ

"แม้กระทั่งข้าเองก็ไม่คิดว่าตัวเองจะใจดีถึงเพียงนี้..."

"หา ท่านว่าอะไรนะ"

สงสัยนางคงฟังได้ไม่ถนัดชัดเจน

"ไม่มีอะไร ข้ามิได้กล่าวกระไร ดูสิ ห่างออกไปไม่ไกลทางด้านหน้าก็คือวังอวิ๋นหลู รีบฉวยโอกาสที่องค์หญิงยังไม่มากลับเข้าไปด้านในก่อนเถิด"

เขาพานางข้ามสะพานเล็กๆ แห่งหนึ่งแล้วหยุดยืนอยู่ที่กลางสะพานนั้น ชี้นิ้วไปยังวังเบื้องหน้าซึ่งปลูกต้นไป๋หลูเต็มไปหมด

ฝูชี่เบิ่งตามองตาม เมื่อเห็นกำแพงด้านนอกของวังอวิ๋นหลูนางก็ถอนใจอย่างโล่งอก ในที่สุดก็กลับมาถึงแล้ว!

"ข้าส่งเพียงแค่นี้ เจ้าเดินต่อไปเองเถิด" เขาบอก

"อืม"

ฝูชี่ยกชายกระโปรงขึ้นเล็กน้อยเพื่อเตรียมตัววิ่งผลุบเข้าไปด้านในแต่ก็อดเหลือบสายตากลับมามองชายหนุ่มอีกครั้งมิได้

"ขอบคุณท่านจริงๆ ใต้เท้าลี่เจียง วันนี้ท่านเป็นคนเดียวที่ยอมบอกทางข้า ฝูชี่ขออวยพรให้ท่านประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ในอนาคต ไว้มีโอกาสพวกเราค่อยพบกันใหม่"

ชายหนุ่มหัวเราะขำ อันที่จริงสมควรกล่าวว่า 'ไม่มีวันได้พบกันอีก' เสียมากกว่า เขาไม่คิดสักนิดว่าจะมีโอกาสพบหน้านางอีก พวกเขาฐานะแตกต่างกันเกินไป ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่เป็นที่ต้อนรับของวังอวิ๋นหลูมานานแล้ว

แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยืนโบกมือให้นาง มองดูนางหลบหายเข้าไปในวังราวกับหมอกควันสายหนึ่ง รอจนกระทั่งไม่เห็นเงาร่างของนางอีก

ขณะที่เขากำลังจะหมุนกายเดินจากไปนั้น เสียงทักทายที่ดังขึ้นก็ทำให้รอยยิ้มที่ริมฝีปากของเขาผนึกค้าง

"องค์ชายเจ็ดหรอกหรือ ช่างน่าประหลาดใจเสียนี่กระไร"

เขากระดกมุมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มอีกครา ประสานมือคารวะไปทางคนพูด

"องค์หญิงสาม นานแล้วที่ไม่ได้พบ ท่านยังคงงดงามเช่นเคย ชุนเสวี่ยสีหน้าเจ้าก็ดูดีนี่นา แสดงว่าชีวิตในวังอวิ๋นหลูนี้สุขสบายไม่เลวกระมัง"

"คารวะองค์ชายเพคะ"

นางกำนัลชุนเสวี่ยที่มือถือตะเกียงย่อกายลงแสดงความเคารพตามธรรมเนียม

"คำชมเชยนี้ข้าจะรับไว้ แต่น่าเสียดายที่มิอาจทำให้ข้ายกโทษให้แก่เจ้าได้"

สตรีที่ถูกเรียกว่า 'องค์หญิงสาม' สวมชุดในพระราชพิธีสีแดงคาดทองอันงดงาม กล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าทราบดี แต่ข้าก็ไม่คิดจะขออภัย เรื่องนี้ท่านสมควรเข้าใจ

กระจ่าง"

"วันนี้เสด็จย่ารับสั่งถามถึงเจ้า เพราะเหตุใดจึงไม่ไปร่วมพิธี"

นางเปลี่ยนเรื่องถาม

"เพราะข้าไม่ระวังจึงเดินหลงทาง ท่านวางใจเถิด ข้าจะหาโอกาสไปขอขมาเสด็จย่าเอง"

"อิ่นซิ่ว!"

องค์หญิงสามตวาดอย่างไม่เกรงใจ คิ้วเรียวงามขมวดขึ้นโดยไม่รู้ว่าเป็นเพราะความกลัดกลุ้มกังวลหรือว่าเดือดดาล

ชายหนุ่มยังคงรอยยิ้มไว้ อีกทั้งยิ้มอย่างเบิกบานใจมากขึ้นกว่าเดิม

"จะเป็นอะไรไป หลูฟาง เสด็จย่าทรงโปรดปรานข้าเสมอมานี่นา"

องค์หญิงหลูฟางมองหน้าชายหนุ่มด้วยโทสะที่คุกรุ่น

"อย่าได้คิดว่าตัวเองจะเป็นที่โปรดปรานตลอดไป"

"ข้ามิกล้า เพียงแต่ว่าตอนนี้เรื่องที่ข้าเป็นที่โปรดปรานนั้นเป็นความจริงแท้แน่นอน ในเมื่อเป็นเช่นนี้ไฉนข้าจะต้องเสแสร้งทำเป็นปิดบังด้วยเล่า อีกอย่างหนึ่ง พิธีฉลองยังไม่เสร็จสิ้น ไฉนท่านจึงมาปรากฏตัวอยู่ที่นี่เล่า องค์หญิงที่นับถือ"

ได้ยินเช่นนั้นองค์หญิงหลูฟางก็หมุนกายหันหลังให้

"ข้ารู้สึกไม่ค่อยสบาย"

"ลูกไม้เก่าอีกแล้ว"

เขาหัวเราะพลางกล่าวหา

"คราวต่อไปสมควรเปลี่ยนข้ออ้างเสียบ้าง มิเช่นนั้นผู้อื่นจะรู้สึกเบื่อหน่ายเอาได้"

"..."

องค์หญิงหลูฟางเดือดดาลจนพูดไม่ออก หน้าอกขยับขึ้นลงอย่างแรง

"อย่ามีโทสะ อย่ามีโทสะ"

เขาปลอบประโลม

"ท่านสมควรเรียนรู้จากข้า หมั่นยิ้มหมั่นหัวเราะไว้บ้าง มิเช่นนั้นฉายาสาวงามอันดับหนึ่งจะต้องถูกอารมณ์ฉุนเฉียวบ่อยครั้งของท่านทำลายไปในเวลาอีกไม่นานนัก หากเป็นเช่นนั้นไม่น่าเสียดายแย่หรอกหรือ"

"หุบปากนะ อิ่นซิ่ว!"

"เอาล่ะๆ ข้าจะหุบปาก"

ปากกล่าวเช่นนี้แต่ว่า...

"หลูฟาง ในโลกนี้มีเรื่องใดบ้างที่เพียบพร้อมสมบูรณ์ดั่งใจ ไยต้องรู้สึกเสียใจกับตัวเองเช่นนี้"

"หุบปาก!"

"ข้าก็คิดจะหุบปาก แต่น้อยครั้งที่ข้าพบหน้าท่านแล้ว..."

ไม่รู้สึกเดือดดาล

"ขอเพียงเจ้าเอ่ยปากขอโทษก่อน ข้าก็จะอนุญาตให้เจ้าเหยียบย่างเข้าวังอวิ๋นหลูอีกครั้ง"

แล้วก็ขัดกับหลักการของตัวเองน่ะหรือ ขอโทษในสิ่งที่ตัวเองไม่ผิด

เขาคิดในใจพลางหัวเราะตอบว่า "ข้าจะลองคิดดู"

"แต่ขอโทษที่ข้ามิอาจรอ" องค์หญิงกล่าวเสียงแข็งกระด้าง "ชุนเสวี่ย! ส่งแขก"

แม้ชุนเสวี่ยจะลำบากใจแต่ก็ต้องทำท่าส่งแขกตามที่เจ้านายสั่ง

"องค์ชายเจ็ด ให้หม่อมฉันถือตะเกียงส่งท่านจากไปเถิด"

"ถ้าเช่นนั้นไม่รบกวนองค์หญิงแล้ว"

ชายหนุ่มกล่าวพลางอดหัวเราะมิได้

"รบกวนเจ้าแล้ว ชุนเสวี่ย"

ไม่รอคอยให้ชุนเสวี่ยถือตะเกียงนำทาง เขาก็ออกเดินหนีห่างออกไปจากบริเวณวังอวิ๋นหลูแล้ว

ถูกต้อง เขามิใช่จ้วงหยวนคนใหม่ที่ชื่อหวงลี่เจียง

เขาคือองค์ชายเจ็ดแห่งราชวงศ์ปัจจุบัน ชื่อพระราชทานฟ่าอวี้ ชื่อรองว่าอิ่นซิ่ว

2

'องค์ชายฟ่าอวี้สามารถท่องโคลงสามพันบทได้ตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ จักรพรรดิมีรับสั่งให้องค์ชายออกไปแต่งและต่อโคลงต่อหน้าท้องพระโรง ทั้งยังต้องตอบคำถามบรรดาขุนนางอำมาตย์ทั้งหลาย ความสามารถของเขาเป็นที่ประจักษ์ โคลงที่แต่งมิได้ราบเรียบธรรมดาแต่มีความลึกซึ้งแปลกใหม่ พระเนตรของจักรพรรดิเป็นประกาย รับสั่งว่า 'ขอบคุณสวรรค์ที่ข้ามีลูกคนนี้' องค์ชายอายุสิบเจ็ดก็ได้รับพระราชทานตำแหน่งเจ้ากรมโยธาธิการ

'พระราชพงศาวดาร รัชสมัยหลงโย่วปีที่สิบเก้า เชื้อพระวงศ์' ราชอาลักษณ์ฝูหลินเหมิน...จดบันทึก'

ยามเที่ยง เก๋งน้อยกลางอุทยานซึ่งอยู่ค่อนไปทางทิศใต้ของเขตพระราชวัง ชุมนุมด้วยชายหนุ่มรูปโฉมคล้ายคลึงอายุใกล้เคียงกันหลายคน

พวกเขากำลังนั่งบ้างยืนบ้างสนทนากันอยู่อย่างครึกครื้น ที่ด้านข้างมีเด็กรับใช้คอยยืนต้มชาและเติมไฟเพื่อเพิ่มความอบอุ่น

ดูจากเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่ก็รู้ได้ในทันทีว่าชายหนุ่มเหล่านี้มีฐานะสูงส่งไม่ธรรมดา ความจริงแล้วพวกเขาก็คือบรรดาองค์ชายทั้งหลายของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน อีกทั้งหนึ่งในนั้นอาจจะถูกแต่งตั้งเป็นจักรพรรดิองค์ต่อไปในอนาคตก็เป็นได้

อิ่นซิ่วก็เป็นหนึ่งในบรรดานั้นด้วย อาภรณ์สีขาวสะอาดที่เขาสวมใส่แทบจะกลืนหายไปกับหิมะสีขาวกระจ่างบนพื้น

เยวี่ยทู่ เด็กรับใช้ของเขายืนถือขนมทำจากแป้งกล่องหนึ่งอยู่ที่ด้านข้าง คอยประคองส่งแด่เจ้านายของตนที่กำลังนั่งดื่มชาและดื่มด่ำความอบอุ่นบนเก้าอี้ผิงไฟซึ่งพร้อมจะยื่นมือมาหยิบได้ทุกเมื่อ เฉกเช่นเดียวกับบรรดาองค์ชายองค์อื่นๆ ทั้งหลาย

"น้องเจ็ด"

ขณะที่อิ่นซิ่วกำลังยื่นมือไปหยิบขนมดอกเหมยมาใส่ปากนั้น องค์ชายสองพลันถอนใจยาวเอ่ยปากขึ้น

อิ่นซิ่วรีบเคี้ยวขนมในปากกลืนลงท้องอย่างรวดเร็ว ฉีกยิ้มเล็กน้อยพลางถามว่า

"พี่สอง"

สีหน้าท่าทางตั้งอกตั้งใจรับฟัง

องค์ชายสองซึ่งสวมชุดสีนวลราวแสงจันทร์ ใบหน้าขาวสะอาดดุจหยกถามว่า

"ได้ยินว่าพระบิดาทรงต้องการส่งพวกเราหลายคนไปรับตำแหน่ง

ขุนนางตามเขตเมืองต่างๆ ไม่ทราบว่าเจ้ารู้เรื่องนี้บ้างหรือไม่"

"เอ่อ...ผู้น้องข่าวคราวไม่รวดเร็ว ไม่เคยได้ยินเรื่องเช่นนั้นมาก่อน"

อิ่นซิ่วตอบพลางส่ายหน้าหัวเราะน้อยๆ ทำท่าเสมือนเพิ่งจะได้ยินเป็นครั้งแรก

องค์ชายสี่เลิกคิ้วถามอย่างมิใคร่เชื่อถือ

"แต่ข้าได้ยินมาว่าพระบิดาตั้งพระทัยจะมอบตำแหน่งเจ้ากรมโยธาธิการในเมืองหลวงให้แก่เจ้านี่นา"

อิ่นซิ่วมีสีหน้าแตกตื่นตกใจยิ่ง

"มีเรื่องเช่นนั้นจริงหรือ พี่สี่ไปได้ข่าวมาจากที่ใด"

องค์ชายแปดโบกพัดที่ทำด้วยผ้าไหมเบาๆ เหน็บแนมว่า

"ข่าวสารของพี่เจ็ดแย่ถึงเพียงนี้เชียวหรือ ข้าหลงคิดว่าเสียงประชุมที่เล็ดลอดออกมาจากคณะเสนาบดีฝ่ายในจะต้องลอยเข้าหูท่านถึงเก้าในสิบส่วนเสียอีก"

อิ่นซิ่วอดหัวเราะออกมามิได้

"น้องแปดพูดอะไรเช่นนั้น ระยะนี้สุขภาพข้ามิสู้ดี ได้แต่นอนพักรักษาตัวอยู่ในวังซย่าฮุย แม้กระทั่งพิธีฉลองวันคล้ายวันพระราชสมภพของเสด็จย่ายังไปไม่ได้ ข้าจะมีแก่ใจไปสอบถามข่าวคราวอันใดอีกเล่า ไม่แน่ว่านี่อาจเป็นเพียงแค่ข่าวลือ เมื่อคราวที่แล้วมิใช่เล่าลือกันว่าพระบิดาจะปลดรัชทายาทออกจากตำแหน่งหรอกหรือ ท้ายที่สุดก็เป็นแค่ข่าวโคมลอยเท่านั้น"

องค์ชายเก้าซึ่งสวมชุดเสื้อคลุมตัวสั้นสีดำ รองเท้าสูงถึงเข่าสีขาว เมื่อยืนอยู่ท่ามกลางหิมะขาวโพลนดูตัดกันจนสะดุดตายิ่งนัก แค่นเสียง

คราหนึ่งกล่าวว่า

"รัชทายาท! หึๆ ใต้หล้านี้มีผู้ใดไม่รู้บ้างว่าพี่ใหญ่โง่งมไร้ความสามารถ หากพระบิดาวางพระทัยมอบบัลลังก์ไว้ในมือเขาก็แปลกแล้ว"

องค์ชายทั้งหลายได้ยินเช่นนั้นต่างพากันแตกตื่นจนหน้าถอดสี

"น้องเก้า อย่าได้พูดจาเหลวไหล องค์รัชทายาทกำเนิดจากอัครมเหสี ฐานะแตกต่างกับพวกเราจนมิอาจเปรียบเทียบได้"

องค์ชายเก้าแค่นหัวเราะเสียงเย็นชา

"จะต้องหลอกลวงกันไปทำไม ที่พวกเราพี่น้องมารวมตัวกันอยู่ที่นี่ มิใช่เพราะต้องการให้พระบิดาทรงมีความคิดที่ดีต่อพวกเรา จะได้มีโอกาสแย่งชิงตำแหน่งรัชทายาทคนใหม่หรอกหรือ"

เมื่อจุดมุ่งหมายที่ซ่อนเร้นถูกกล่าวออกมาอย่างเปิดเผยเช่นนั้น บรรดาองค์ชายทั้งหลายต่างพากันวางหน้ารับมือไม่ถูก แน่นอนว่าสิ่งนี้ล้วนเป็นเป้าหมายในใจของทุกคน

รัชทายาทองค์ปัจจุบันเป็นคนอ่อนแอ ไร้ความสามารถ ทั้งมุ่งหาแต่ความสำราญจนเป็นที่โจษจันว่าจักรพรรดิมีพระประสงค์จะถอดตำแหน่งเขาเพื่อแต่งตั้งองค์ชายองค์อื่นขึ้นแทน ถึงแม้เรื่องนี้จะถูกอัครมเหสีคัดค้านหัวชนฝาจนเรื่องราวไม่รุดหน้าไปถึงไหน แต่ข่าวคราวการแต่งตั้งรัชทายาทองค์ใหม่ยังคงมีความเป็นไปได้ไม่เลือนรางจางหายไป

กล่าวตามความจริง ในวังแห่งนี้นอกจากองค์รัชทายาทแล้ว องค์ชายอีกสิบหกองค์ล้วนมีความเป็นไปได้ที่จะถูกแต่งตั้งขึ้นรับตำแหน่งแทน

นับตั้งแต่องค์ชายสองถึงองค์ชายสิบ พวกเขาล้วนมีฐานะเท่าเทียม

กัน อายุใกล้เคียงห่างกันอย่างมากไม่เกินสามสี่ปี จักรพรรดิองค์ปัจจุบันทรงเจ้าชู้กรุ้มกริ่ม ดังนั้นจึงมีองค์ชายและองค์หญิงเดินสวนไปมาในวังราวกับมัจฉาแหวกว่ายข้ามแม่น้ำ เร็วๆ นี้มีข่าวว่าหลันเฟย* ซึ่งเป็นที่โปรดปรานคนล่าสุดทรงตั้งครรภ์ขึ้นอีกแล้ว อีกไม่นานคงมีองค์ชายหรือองค์หญิงลืมตาขึ้นดูโลกอีกองค์หนึ่ง ดังนั้นรายชื่อผู้ที่มีคุณสมบัติเป็นจักรพรรดิก็จะต่อยอดยาวเหยียดออกไปอีกหนึ่งลำดับ

ระหว่างที่สนทนากันอยู่นั้น องค์ชายสิบซึ่งหุบปากสนิทมาโดยตลอดก็เอ่ยวาจาที่มีค่าดุจทองคำออกมา

"พี่เจ็ด ตั้งแต่เล็กท่านก็ปราดเปรื่องล้ำหน้ากว่าพวกเรา หากเปลี่ยนเป็นท่านได้รับเลือก ข้าคิดว่าบรรดาพี่น้องทั้งหลายจะต้องปรบมือสนับสนุนเป็นแน่"

อิ่นซิ่วยิ้มแย้มจนตาหยี

"ขอบคุณน้องสิบ"

คิดจะให้ร้ายเขาหรอกหรือ

"แต่หลังจากที่ข้าป่วยหนักเมื่อปีที่แล้ว ก็รู้สึกว่าเรี่ยวแรงและปณิธานไม่แกร่งกล้าดุจในอดีตอีกต่อไป ดูท่าจะเป็นดังคำที่ว่า 'ตอนเด็กเฉลียวฉลาดเข้าใจ โตขึ้นใช่ว่าจะเปรื่องปราดได้' "

สีหน้าเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง

องค์ชายสี่เลิกคิ้วด้วยความเคยชิน

"แต่ไฉนข้าจึงได้ยินนางกำนัลพูดกันว่าองค์ชายเจ็ดเกิดมารูปโฉม

---

* เฟย แปลว่าชายา คือภรรยาเจ้า ในตำหนักในของจีนมีศักดิ์รองจากอัครมเหสี (หวงโฮ่วหรือฮองเฮา) และอัครชายา (กุ้ยเฟย) บางสมัยอาจมีเฟยชั้นพิเศษ 4 ตำแหน่ง เรียกว่าสี่ราชชายา ลำดับศักดิ์สูงกว่าเฟยทั่วไป นอกจากนี้เฟยยังเป็นตำแหน่งของเอกภรรยาของอ๋อง (องค์ชายและเจ้าครองแคว้น) อีกด้วย

งามสง่า อีกทั้งเฉลียวฉลาดเลิศล้ำกว่าบรรดาองค์ชายองค์อื่นๆ เล่า"

องค์ชายแปดเสริมว่า

"ข้าก็เคยได้ยินเช่นกัน แม้กระทั่งนางกำนัลในวังข้ายังชมเชยรูปโฉมของพี่เจ็ดไม่ขาดปาก พูดกันว่าหากท่านปรายตามองมาสักแวบ พวกนางแม้หลับก็ยังนอนยิ้มแย้ม"

องค์ชายเก้าเหยียดมุมปากเป็นรอยยิ้ม

"ดูท่าพี่เจ็ดมีวาสนากับสตรีไม่เบา"

เพียงเห็นอิ่นซิ่วหัวเราะฮ่าๆ อย่างเปิดเผย

"น่าเสียดายที่ข้าไม่มีปัญญาจะรับไว้ หมอหลวงเคยกำชับให้ข้าดูแลรักษาสุขภาพตัวเองให้ดีแล้วจะมีชีวิตยืนยาว มิเช่นนั้นเกรงว่าจะจากไปเร็วก่อนวัยอันควร ข้าช่างไร้วาสนายิ่งนัก"

ต่อหน้าผู้อื่นเขามักชอบแสดงตนเป็นคนอ่อนแอขี้โรค

องค์ชายสองกล่าวว่า "น่าเสียดายยิ่งนักใช่หรือไม่ นางกำนัลเหล่านี้แม้มีชาติกำเนิดต้อยต่ำ แต่ก็มีรูปโฉมงดงามกันทุกคน"

"ฮ่าๆๆ ถูกต้องแล้ว" อิ่นซิ่วฝืนหัวเราะแห้งแล้ง

"หากเป็นข้า ข้าจะไม่มีวันแตะต้องหญิงชาวบ้านธรรมดาสามัญเหล่านั้นเด็ดขาด" องค์ชายเก้ากล่าวอย่างเหยียดหยาม "ขุนนางอำมาตย์ทั้งหลายมีบุตรสาวที่มีรูปโฉมงดงามอยู่มากมาย สนมของข้าจะต้องมีชาติกำเนิดสูงส่ง ฐานะไม่ธรรมดา"

ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็หาเรื่องใส่ตัวเสียแล้ว น้องเก้า อิ่นซิ่วคิดในใจ แต่เขาจะพูดอะไรได้ พวกเขาล้วนต่างมารดา พี่น้องที่ร่วมบิดาแต่ต่างมารดาจะมีความสนิทสนมกันสักเท่าไรเชียว อีกอย่าง พระมารดาของเขาก็ได้ตาย

จากไปตั้งแต่เขายังอายุเจ็ดขวบ ถึงแม้เขาจะมีฐานะเป็นองค์ชายเจ็ดและยังเฉลียวฉลาดจนได้รับความโปรดปรานจากเสด็จย่า แต่สิ่งเหล่านี้จะสามารถคุ้มครองเขาให้ปลอดภัยไปชั่วชีวิตอย่างนั้นหรือ

เขายังรักษาตัวรอดได้ยาก แล้วนับประสาอะไรจะไปปิดปากน้องเก้าที่วู่วามปากสว่างคนนี้ได้

แต่แล้วองค์ชายสิบก็ถามขึ้นคล้ายจะเตือนให้ทุกคนสนใจ

"ถ้าเช่นนั้น พี่เจ็ด หากพระบิดาทรงมอบตำแหน่งเจ้ากรมโยธาธิการให้แก่ท่านจริงๆ ท่านจะมีความเห็นว่าอย่างไร"

ตำแหน่งเจ้ากรมโยธาธิการมีหน้าที่ดูแลงานก่อสร้างทั้งหลายในเมืองหลวง ทั้งเรื่องการป้องกันพระราชฐาน การซ่อมแซมพระราชวัง การตัดถนนและก่อสร้างสะพานต่างๆ ล้วนอยู่ในขอบเขตความรับผิดชอบของตำแหน่งนี้ทั้งสิ้น ภารกิจดูเสมือนยุ่งแต่กลับดูแลได้ไม่ยาก ทั้งยังมีโอกาสสร้างผลงานและความดีความชอบได้อย่างง่ายดาย กล่าวได้ว่าเป็นตำแหน่งที่เรียกว่า 'แพะตัวอ้วนพี' เลยทีเดียว

อิ่นซิ่วเบือนหน้าที่ประดับด้วยรอยยิ้มมีไมตรีจิตมายังองค์ชายสิบอย่างเชื่องช้า สบตาอีกฝ่ายพลางกล่าวว่า

"ไม่ว่าจะเป็นราชโองการหรือว่าคำสั่งของพระบิดา ล้วนไม่อาจฝ่าฝืนได้ ข้าคิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าจะปฏิเสธได้อย่างไร เกรงว่าต้องรบกวนน้องสิบช่วยออกความเห็นแทนข้าสักครั้ง"

องค์ชายสิบตอบด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง

"ในเมื่อเป็นราชโองการ อีกทั้งเป็นคำสั่งของพระบิดา พี่เจ็ดย่อมไม่อาจปฏิเสธได้ เกรงว่าคงได้แต่ฝืนทนยอมรับไว้"

"ถ้าเช่นนั้นเมื่อถึงเวลาข้าคงต้องขอแรงน้องสิบมาช่วยเหลือ ด้วยสภาพร่างกายของข้าเช่นนี้ ยังไม่ทันออกนอกวังก็ล้มป่วยเป็นระยะๆ เสียแล้ว ไม่ทราบว่าน้องสิบเห็นเป็นอย่างไร"

องค์ชายสิบยิ้มเล็กน้อย

"ผู้น้องไหนเลยจะมีความสามารถเป็นผู้ช่วยของพี่เจ็ดได้ ท่านเป็นถึงองค์ชายฟ่าอวี้ผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดปราดเปรื่อง สามารถว่าโคลงด้นกลอนสดๆ ทั้งยังผ่านการทดสอบของบรรดาเสนาอำมาตย์ทั้งหลายอีกด้วย"

ริมฝีปากอิ่นซิ่วฉีกเป็นรอยยิ้มกว้าง

"ไม่ทำเช่นนั้นได้หรือ เพื่อมิให้พระบิดาต้องเสียพระพักตร์ต่อหน้าเสนาอำมาตย์ ข้าจำเป็นต้องทุ่มเทสติปัญญาอย่างสุดความสามารถ หากเปลี่ยนเป็นเจ้าและพี่น้องคนอื่นๆ ก็ต้องทำเช่นเดียวกันมิใช่หรือ อีกอย่างเหล่าขุนนางอำมาตย์ต่างรู้นิสัยของพระบิดาเป็นอย่างดี พวกเขาจะกล้าออกโจทย์ยากๆ มาให้พวกเราหรือ เพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างงดงามเพียบพร้อม ทุกคนต่างก็พยายามอย่างสุดความสามารถ สำหรับเรื่องนี้มีขุนนางฝ่ายอาลักษณ์บันทึกไว้เป็นเรื่องสนุกก็เพียงพอแล้ว เหตุใดพี่น้องทุกท่านจะต้องเก็บมาหัวเราะเยาะเย้ยข้าด้วยเล่า"

เขามิใช่ไม่เคยได้ยิน ในปีนั้นบันทึกเรื่องนี้ถูกแพร่กระจายถ่ายทอดออกไปโดยขุนนางฝ่ายอาลักษณ์ เขาซึ่งมีอายุเพียงเจ็ดขวบจึงถูกมองเป็นเด็กอัจฉริยะที่ยากจะพบพานในรอบร้อยปี แต่ทว่าหลังจากนั้นจะมีใครรู้บ้างหรือไม่ว่าเบื้องหลังบันทึกทางประวัติศาสตร์ครั้งนี้จะก่อให้เกิดการแก่งแย่งชิงดีของราชสำนักรุนแรงเพียงไร และเขาต้องชดใช้มากมาย

เพียงใด

แต่ในวันนี้เขากลับพูดถึงเรื่องดังกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบไม่ใส่ใจ สามารถตบตาบรรดาพี่น้องทั้งหลายไปได้สมใจปรารถนา

"จริงด้วย"

องค์ชายทั้งหลายต่างส่งเสียงสนับสนุน

"ในใต้หล้านี้มีขุนนางคนใดบ้างไม่ประจบสอพลอ"

หากวันนี้พวกเขาคนใดคนหนึ่งถูกเรียกไปเข้าเฝ้าขณะจักรพรรดิทรงว่าราชการ รับรองว่าจะต้องถูกมองเป็นอัจฉริยะที่ยากจะพบพานในรอบหนึ่งร้อยปีอย่างแน่นอน

"พูดถึงขุนนางฝ่ายอาลักษณ์"

องค์ชายสองกล่าวต่อไป

"ได้ยินว่าราชอาลักษณ์ผู้ซึ่งรับหน้าที่จดบันทึกพงศาวดารของรัชสมัยก่อนหน้าได้เขียนเกร็ดพระราชประวัติเสร็จสมบูรณ์แล้ว แต่พอพระบิดาประสงค์จะทอดพระเนตร กลับบอกว่ายังไม่ได้เขียนออกมา"

อิ่นซิ่วยิ้มพลางผงกศีรษะ แต่ในใจคิดว่า

ไร้สาระ! หากเขียนออกมาจริงๆ เกิดมีสิ่งใดไม่ถูกพระทัย จักรพรรดิต้องการให้เจ้าแก้ไข เจ้าเป็นขุนนางฝ่ายอาลักษณ์จะแก้ไขได้หรือ หากแก้เอาง่ายๆ แล้วประวัติศาสตร์ทั้งหลายที่ถูกเขียนขึ้นมาจะมีความน่าเชื่อถือได้อย่างไร อีกอย่าง หากยืนกรานไม่ยอมแก้ไข ก็อาจจะมีคนหัวหลุดกระเด็นลงสู่พื้นมิใช่หรือ

ถึงแม้จักรพรรดิองค์ปัจจุบันจะเป็นบิดาของเขา แต่อิ่นซิ่วก็ไม่แน่ใจว่าพระบิดาจะมีพระทัยกว้างขวางพอที่จะรับการวิพากษ์วิจารณ์ได้หรือไม่

เพราะนี่คือจุดอ่อนของปุถุชนคนทั่วไป

หัวข้อสนทนาขององค์ชายทั้งหลายค่อยๆ เบี่ยงเบนจากเรื่องการส่งองค์ชายออกไปรับตำแหน่งเป็นการปฏิบัติงานของขุนนางอาลักษณ์ของราชสำนัก

ราชอาลักษณ์ฝู่เป็นขุนนางเก่าของราชสำนัก เพราะความรู้และภูมิปัญญาอันสูงส่งที่ถ่ายทอดสืบกันมาทำให้คนตระกูลฝู่รับตำแหน่งราชอาลักษณ์มาทุกยุคทุกสมัย มีประวัติของวงศ์ตระกูลยาวนานเช่นเดียวกับราชวงศ์ในปัจจุบัน และมีฐานะสำคัญยิ่งในราชสำนัก บางครั้งแม้กระทั่งจักรพรรดิยังต้องให้ความเกรงใจพวกเขาสามส่วน

โดยหน้าที่แล้ว อาลักษณ์ซ้ายจดพระราชดำรัส อาลักษณ์ขวาจดพระราชกรณียกิจ เพื่อบันทึกพระราชประวัติขององค์จักรพรรดิ จึงกล่าวได้ว่าอาลักษณ์ซ้ายและขวาคือเงาตามตัวขององค์จักรพรรดินั่นเอง

หรือจะกล่าวอีกแง่มุมหนึ่ง การกระทำของจักรพรรดิล้วนอยู่ในสายตาของอาลักษณ์ทั้งสอง ในทางการเมืองนั้นย่อมถือเป็นแรงคุกคามอย่างช่วยไม่ได้

ในบันทึกประวัติศาสตร์ มีเพียงจักรพรรดิโฉดเท่านั้นที่เข่นฆ่าสังหารขุนนางฝ่ายอาลักษณ์ เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกบันทึกเป็นจักรพรรดิโฉด จักรพรรดิส่วนใหญ่มักจะปฏิบัติต่อขุนนางเหล่านี้เป็นอย่างดีเพื่อรักษาสัมพันธ์อันดีงามระหว่างกัน

รัชสมัยปัจจุบันนี้ อาลักษณ์ซ้ายคือบุตรชายคนโตของสกุลฝู่ ชื่อว่าฝูตงเฟิง ส่วนอาลักษณ์ขวาก็คือฝู่ซีเฟิง บุตรชายคนรอง

ฝู่เป่ยเฟิง บุตรชายคนที่สามมีความตั้งใจที่จะบันทึกประวัติศาสตร์

ของชาวบ้านทั่วไป จึงเร้นกายออกพเนจรเนิ่นนานหลายปีแล้ว ปัจจุบันไม่มีร่องรอยเป็นที่แน่ชัด

ฝูหนานเฟิง บุตรชายคนที่สี่ร่างกายอ่อนแอขี้โรค จึงมักจะนอนรักษาตัวอยู่แต่ในบ้าน ไม่เคยเหยียบย่างออกนอกประตู แม้คนภายนอกจะรู้ว่าหนานเฟิงยังมีชีวิตอยู่ แต่ก็ไม่เคยมีใครพบเห็นหน้าค่าตาของเขาเลย

อิ่นซิ่วนิ่งเงียบฟังพี่น้องทั้งหลายสนทนาจากหัวข้อของตัวราชอาลักษณ์ไปจนถึงเรื่องราวที่จดบันทึกว่าเรื่องใดยุติธรรมเรื่องใดไม่ยุติธรรม เรื่องใดมีความเป็นไปได้ว่าจะสั่นคลอนถึงราชสำนัก

ฟังไปฟังมาเขาพลันรู้สึกเหนื่อยล้าขึ้นมาอย่างกะทันหัน จึงสัปหงกหลับไปเสียบนเก้าอี้ตัวนั้น

ผ่านไปไม่นานก็มีคนสังเกตเห็นว่าเขาหลับไปแล้ว

"น้องเจ็ด"

"พี่เจ็ด!"

เสียงเรียกดังบ้างเบาบ้างต่างก็เรียกเขาไม่ตื่น เขายังคงหลับต่อไปอย่างมีความสุข จวบจนมีคนเอ่ยขึ้นมาว่า

"ดูท่าสุขภาพน้องเจ็ดคงย่ำแย่เอาเสียจริงๆ นี่เพิ่งจะยามเที่ยงกลับหลับสนิทถึงเพียงนี้"

องค์ชายสองเป็นผู้กล่าว

หลังจากนั้นเขาก็ได้ยินคนสั่งให้เด็กรับใช้ของเขานำผ้าห่มมาคลุมเข่าให้ และเพิ่มความแรงของเตาไฟเพื่อไม่ให้เขาหนาวจนจับไข้ พี่น้องทั้งหลายยังสนทนากันต่ออีกพักใหญ่ จากนั้นอุทยานหลวงจึงค่อยๆ เงียบเสียงลง

เมื่อรอบด้านเงียบสงัดจนเหลือเพียงเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของเขา อิ่นซิ่วก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า มองไปยังเด็กรับใช้เยวี่ยทู่ที่กำลังเติมถ่านลงในเตาไฟ

เขายิ้มที่มุมปากอย่างนุ่มนวล เป็นรอยยิ้มที่เสแสร้งจนชินชาแล้ว แต่ระยะหลังกลับรู้สึกยิ้มแย้มจนเหนื่อยล้าอยู่บ้าง

"อา! องค์ชายเจ็ด ท่านตื่นแล้วหรือ องค์ชายทั้งหลายต่างแยกย้ายกันกลับไปแล้วขอรับ"

เยวี่ยทู่ที่ปีนี้อายุเพียงสิบขวบติดตามรับใช้อยู่ข้างกายเขามาได้กว่าครึ่งปีแล้ว เขาไม่เคยรั้งคนไว้ข้างกายนานเกินหนึ่งปี อีกไม่ถึงครึ่งปีเยวี่ยทู่ก็จะถูกส่งตัวไปที่อื่น

เขายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ข้ารู้แล้ว"

เนื่องเพราะทุกคนจากไปแล้วเขาจึงลืมตาขึ้นมาอย่างไรเล่า

"ถ้าเช่นนั้นท่าน..."

เยวี่ยทู่รีบหยิบเสื้อคลุมกันลมขึ้นมารอท่า แต่อิ่นซิ่วส่ายหน้าพร้อมทั้งยื่นมือไปหยิบขนมชิ้นหนึ่งใส่ปาก จากนั้นยืดกายลุกขึ้นยืน

"ข้าจะไปเดินเล่นสักครู่ เจ้าเก็บข้าวของพวกนี้ไปเถอะ"

กล่าวจบก็หมุนกายจากไปโดยไม่รอให้เด็กรับใช้มีโอกาสติดตาม

"หอปี้เซียว ศาลาชิวสุ่ย สวนหงหลัน สะพานไป๋หง... ช่างน่าปวดหัวดีแท้ ไหนลองท่องย้อนดูอีกทีซิ สะพานไป๋หง สวนหงหลัน ศาลาชิวสุ่ย หอปี้เซียว"

ไกลออกไปนั้นเห็นนางกำนัลคนหนึ่งกำลังเดินส่ายหน้าโคลงศีรษะ ปากท่องคำพูดย้อนไปย้อนมา นางเดินไม่มองทางเพียงพริบตาก็ชนโครมกับอิ่นซิ่ว

เห็นแต่ไกลเขาก็จำนางได้แล้ว

สาวน้อยนางนี้มิใช่ฝูซี่หรอกหรือ!

พื้นที่ในวังออกจะกว้างใหญ่ไพศาล คิดไม่ถึงว่าห่างกันเพียงเดือนเดียวจะมีโอกาสได้พบหน้านางอีก

ขณะร่างทั้งสองปะทะกัน เขาก็รีบยื่นมือออกไปประคองร่างนางไว้ พลางหยอกเย้าว่า

"สาวน้อย เจ้ากำลังท่องโคลงหรือว่าสวดมนต์กันแน่"

ฝูซี่ที่เดินชนผู้อื่นอย่างแรงจนสมองมึนงง เมื่อได้ยินเสียงยั่วเย้านั้น สองตาก็เปล่งประกายเจิดจรัส

นางรีบเงยหน้าขวับเพื่อมองดู 'สหายเก่า' ที่สูงกว่านางหนึ่งช่วงศีรษะ คิดไม่ถึงว่าเท้ายังปักหลักไม่มั่นคงดี การกระทำเช่นนั้นจึงทำให้นางเสียหลักหงายหลังแทบล้มลง

โชคดีที่อิ่นซิ่วคว้าหัวไหล่นางไว้ทัน เมื่อได้สบสายตาแตกตื่นระคนยินดีทั้งบริสุทธิ์ไร้เล่ห์เหลี่ยมคู่นั้น ทันใดนั้นความอึดอัดกลัดกลุ้มที่สะสมมาตลอดทั้งวันก็ติดปีกบินหายไปในท้องฟ้าจนหมดสิ้น

สาวน้อยฝูซี่ช่างมีดวงตาที่กลมโตสดใสสุกสกาวยิ่งนัก

"ใต้...ใต้เท้าลี่เจียง"

นางอุทานอย่างตื่นเต้น สายตาเต็มไปด้วยความปีติยินดีราวกับว่านางมิเคยลืมเลือนเขาเลย อันที่จริงแล้วความจริงก็เป็นเช่นนั้น

นับตั้งแต่เขาใจดีพานางส่งกลับวังอวิ๋นหลูในวันนั้น นางก็บังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเขาเป็นพิเศษ หลังจากนั้นก็มักจะได้ยินนางกำนัลรุ่นพี่ทั้งหลายสนทนาถึงเรื่องเกี่ยวกับจ้วงหยวนคนใหม่ ทุกคราล้วนเป็นคำชมเชย ไม่มีเรื่องติฉินนินทาหรือว่าร้ายสักนิด ดูท่าว่าในอนาคตเขาคงจะเป็นหนึ่งในเสาหลักของบ้านเมืองจริงๆ

ลี่เจียง... อิ่นซิ่วงุนงงไปเล็กน้อย *ใช่แล้ว! สำหรับนางเขาก็คือจ้วงหยวนคนใหม่หวงลี่เจียง มิใช่องค์ชายอิ่นซิ่ว*

ช่างประหลาดแท้ ไฉนในตอนแรกเขาจึงคิดเรื่องแผลงๆ เช่นนั้นขึ้นมาได้หนอ หากตอนนี้คิดใช้ชื่อจริงของตนคงไม่ง่ายเสียแล้ว ใครจะคาดคิดว่าฝูชี่คนนี้จะเชื่อเขาเป็นตุเป็นตะ หากตอนนี้เขายอมรับว่าตัวเองโกหก มิต้องเสียหน้าแย่หรอกหรือ

เขาพยายามย้อนถามเพื่อหยุดความคิดสับสนในจิตใจ

"คิดไม่ถึงว่าเจ้ายังจำข้าได้"

คราวที่แล้วท้องฟ้ามืดสลัว ภายใต้แสงโคมอันรางเลือนย่อมยากที่จะแยกแยะโฉมหน้าได้อย่างชัดเจน

อิ่นซิ่วกลับมิทันคิดว่าในสถานการณ์เดียวกัน เหตุใดเขาจึงจดจำนางได้อย่างลึกซึ้ง

"แน่นอนว่าข้าต้องจำได้"

ฝูชี่วาดมือวาดไม้ตอบ

"ข้าจำได้แม่นยำว่าใต้เท้าสูงประมาณนี้ รูปหน้าคล้ายเป็นเช่นนี้ ยามกล่าววาจาน้ำเสียง..."

นางบรรยายฉอดๆ อย่างละเอียดลออให้เขาฟัง

เมื่อได้ยินนางบรรยายถึงรูปโฉมของตน อิ่นซิ่วก็อดหัวเราะเสียงดังมิได้ ไฉนในความทรงจำของนางเขาก็คือคนที่ท่าทางเป็นเช่นนั้นเช่นนี้แล้วคำว่า 'ท่าทางเช่นนี้' ที่แท้เป็นเช่นใดกันเล่า บางทีคงมีนางเท่านั้นที่เข้าใจกระมัง วิธีที่นางจดจำผู้คนช่างแปลกประหลาดไม่มีใครเหมือน

"อา! ถูกแล้ว ยังมีอีก ยามท่านยิ้มก็จะมีสีหน้าแบบนี้"

ฝูซี่เห็นมุมปากเขาประดับด้วยรอยยิ้มที่คุ้นตา เป็นอีกครั้งที่นางมั่นใจว่าจำคนไม่ผิด ถูกแล้ว เขายิ้มขึ้นมาก็มีสีหน้าแบบนี้

"หา?" อิ่นซิ่วมองหน้าฝูซี่อย่างงงงวย ถามอย่างประหลาดใจว่า "ข้ายิ้มขึ้นมาแล้วมีสีหน้าอย่างไร"

ยิ้มก็คือยิ้มมิใช่หรือ

"เอ่อ..."

ฝูซี่ขมวดคิ้วครุ่นคิด

"ท่านยิ้มแล้ว...ดูเหมือนมิใคร่จะสบายใจนัก..."

นางคิดพลางถามเองตอบเอง

"ในเมื่อยิ้มออกมา ก็น่าจะเพราะกำลังเบิกบานใจ ไฉนจึงมีคนชอบพกรอยยิ้มทั้งที่ในใจไม่ได้มีความสุข หรือว่าเส้นเอ็นที่ใบหน้ากระตุกช่างประหลาดแท้..."

ได้ยินคำตอบของนางอิ่นซิ่วก็คลายรอยยิ้มที่มุมปากลง สีหน้าจะยิ้มก็มิใช่จะบึ้งตึงก็มิเชิง รอจนฟังนางพึมพำกับตัวเองเสร็จมุมปากเขาจึงขยับเหยียดเป็นรอยยิ้มอีกครั้ง

"อืม เป็นอย่างนั้นหรือ ข้าคิดว่าเจ้าคงจะเข้าใจอะไรบางอย่างผิดไปเสียแล้ว"

เขาเปลี่ยนคำถาม ไม่อยากจะสนทนาถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับรอยยิ้มของตนอีกต่อไป

"ถูกแล้ว เจ้ายังไม่ได้ตอบคำถามข้า ที่เจ้ากำลังท่องอยู่เมื่อครู่นี้คืออะไร"

เห็นนางท่องอย่างใจจดใจจ่อจนเดินใจลอย เขาจึงสงสัยอยากรู้ขึ้นมา

เมื่อถูกเตือนสติฝู่ซี่ก็ยกมือเกาศีรษะด้วยท่าทีเหนียมอาย

"ไม่มีสักหน่อย ข้ากำลังท่องชื่อสถานที่เท่านั้นเอง"

คิดถึงเมื่อครั้งแรกที่พบนางกำลังหลงทาง เขาก็อดหัวเราะมิได้

"นี่เจ้าเข้าวังมานานเท่าไรแล้ว"

นับตั้งแต่พบกันครั้งแรก นี่ก็ห่างมานานเป็นเดือนแล้วมิใช่หรือ

"เจ้ายังจำทางไม่ได้อีกหรือ"

ฝู่ซี่หน้าแดงซ่าน

"เพราะ...เพราะว่าวังใหญ่โตเกินไปต่างหาก ข้าเพิ่งจะเข้าวังมาได้เดือนเศษ หากจะจดจำให้ได้ว่าสถานที่ใดอยู่ตรงไหน อย่างน้อยต้องใช้เวลาครึ่งปีโน่น"

"อืม อย่างนี้เองหรือ"

เขาซักไซ้ต่อเพื่อโจมตีข้อแก้ตัวของนาง

"ถ้าเช่นนั้นเจ้าคงจะคุ้นเคยวังอวิ๋นหลูที่เจ้ารับใช้อยู่เป็นอย่างดีแล้ว ขอถามว่าจากตรงนี้วังอวิ๋นหลูตั้งอยู่ทางทิศใด"

ใบหน้าฝู่ซี่เหมือนถูกระบายด้วยสีแดงจางๆ ไปทั่ว แก้มทั้งสองร้อนผ่าว นางตอบเบาๆ ว่า

"เอ่อ...วังอวิ๋นหลูมิใช่อยู่ที่...ที่นั่น...เอ่อ...ที่นี่...ที่นี่ไง"

สายตานางสอดส่ายไปทั่ว มือก็ชี้มั่วไปข้างหน้าอย่างไร้ทิศทาง เห็นได้ชัดว่าไม่มีความมั่นใจสักนิด

ไม่รู้ว่าเคยมีคนบอกนางหรือไม่ว่านางไม่ชำนาญในการซ่อนความในใจ ในใจนางคิดอะไรสีหน้าก็แสดงออกมาจนหมดสิ้น หากพูดไม่ตรงกับใจท่าทางนางก็จะเป็นเช่นนี้ ดูแล้วน่าหัวเราะยิ่งนัก

เขาไม่อยากจะโจมตีคำแก้ตัวของนางให้พังทลายในคราวเดียว เพราะเขาสามารถหยิบยกมันมากลั่นแกล้งนางได้อีกในภายหลัง อิ่นซิ่วจึงเปลี่ยนคำถามเสียใหม่

"คราวที่แล้วหลังจากกลับไป เจ้าถูกทำโทษบ้างหรือไม่"

เขาเข้าใจนิสัยขององค์หญิงสามชัดเจนที่สุด นางกำนัลที่ปราศจากไหวพริบเช่นฝูชี่เมื่อต้องทำงานรับใช้หลูฟาง จะต้องอาศัย 'โชคช่วย' อย่างมากจึงจะอยู่รอดไปได้

ฝูชี่ย่นหน้าตอบว่า

"แน่นอนว่าต้องโดน เพราะเรื่องนั้นองค์หญิงสามจึงมักจะใช้งานข้าวิ่งส่งของเพื่อให้ข้าจดจำทางได้ 'ชุนเยี่ยน เอาผ้าแพรพับนี้ไปส่งวังหลิ่วตู้' 'ชุนเยี่ยน ไปหอหนังสือหยิบสมุดโคลงมา' 'ชุนเยี่ยน ไปส่งข่าวที่วังหลันสวินว่าวันนี้ข้าไม่ไปร่วมกินอาหารแล้ว'..."

"เดี๋ยวก่อน" อิ่นซิ่วรับฟังจนมึนงงไปหมด "ใครคือชุนเยี่ยน"

ฝูชี่นิ่วหน้าพลางชี้ไปที่จมูกของนางเอง

"ข้าไงเล่า"

นางอธิบาย

"องค์หญิงรังเกียจว่าชื่อข้าธรรมดาจนเกินไป จึงตั้งชื่อใหม่ให้ข้าว่าชุนเยี่ยน แต่บิดาและพี่ชายต่างเรียกข้าว่าฝูซี่ตั้งแต่เล็กๆ ข้าจึงยังปรับตัวไม่ได้ในเวลาอันสั้น ทุกคราที่องค์หญิงเรียกข้าว่าชุนเยี่ยน ข้ามักนึกว่านางกำลังเรียกคนอื่น กว่าจะคิดได้และขานรับ องค์หญิงก็กริ้วหนักหนาแล้ว"

อิ่นซิ่วหัวเราะฮ่าๆ ออกมาอย่างไม่เกรงใจ

"น่าลำบากแท้ จริงไหม"

"แน่นอน!"

ฝูซี่กล่าวพลางทอดถอนใจ นางกำนัลเข้าใหม่ไม่มีโอกาสเลือกว่าจะรับใช้เจ้านายคนไหน ได้แต่ปล่อยให้ผู้อื่นบงการชีวิต

"แล้วเจ้าคิดจะเปลี่ยนไปทำงานที่อื่นหรือไม่"

อิ่นซิ่วถามอย่างปรารถนาดีขึ้นมาวูบหนึ่ง

"ข้าอยู่ในวังนี้พอจะรู้จักเส้นสายอยู่บ้าง ไม่แน่ว่าอาจช่วยเจ้าย้ายไปรับหน้าที่อื่น"

ถือโอกาสทำดีสักครั้งก็ไม่เลว ถึงแม้เขาจะไม่รู้จักคำว่าคุณธรรมหรือเมตตาอะไรพวกนั้นก็ตาม เขาเพียงแค่นึกอยากช่วยเหลือนาง

ทว่าตามโอกาสเอื้ออำนวยเท่านั้นนะ

แต่อิ่นซิ่วกลับคิดไม่ถึงว่าฝูซี่จะปฏิเสธ นางสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิต้องหรอก อันที่จริงงานวิ่งรับใช้เช่นนี้เป็นงานที่เหมาะสมกับข้าแล้ว เพราะข้าไร้ความสามารถ บ่อยครั้งที่หาทางกลับวังอวิ๋นหลูไม่พบ เอ่อ... เอาเป็นว่าข้าไร้ความสามารถก็แล้วกัน อีกอย่าง ชื่อชุนเยี่ยนก็ฟังดูไม่เลว 'นกนางแอ่นในฤดูใบไม้ผลิ' ฟังดูไพเราะและงดงามยิ่ง เพียงแต่ข้ายังเคยชินกับชื่อเดิมเท่านั้นเอง อีกอย่างหนึ่ง ข้าทราบดีว่าแม้องค์หญิงจะ

ชอบดุด่าว่าคน แต่นางมิได้มีจิตคิดร้ายแต่อย่างใด"

"ไฉนเจ้าจึงคิดเช่นนั้น" อิ่นซิ่วถามอย่างสนใจใคร่รู้

ฝูซี่เอียงคอคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบว่า "เพราะข้ารู้สึกว่า...องค์หญิงช่างเป็นคนที่โดดเดี่ยวอ้างว้างยิ่ง"

นางยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านจะหัวเราะเยาะข้าก็ได้"

เขามิได้หัวเราะเยาะนาง เพียงแต่เขม้นมองนางอย่างงงงัน

นางกล่าวต่อไป

"อันที่จริงรอบกายองค์หญิงเต็มไปด้วยคนรับใช้มากมาย ยามเปลี่ยนเสื้อผ้ากินอาหารล้วนมีคนคอยปรนนิบัติรับใช้ บางครั้งยังสนทนาไปมาหาสู่กับองค์หญิงท่านอื่นๆ ชีวิตที่สุขสบายเช่นนี้ไฉนจึงโดดเดี่ยวอ้างว้างได้หนอ แต่ว่า..."

นางหลุบสายตาลง น้ำเสียงเบาราวเสียงยุง

"ที่ประหลาดคือข้าไม่เคยเห็นนางยิ้มแย้มสักครา เทียบกับสามัญชนคนธรรมดาแล้วนางมีชีวิตที่สุขสบายเพียบพร้อม ไฉนจึงไม่เบิกบานใจถึงเพียงนี้"

หลังจากเข้าวังมาแล้วนางก็เริ่มสังเกตเห็นว่าความเป็นอยู่ในวังช่างแตกต่างไปจากที่นางวาดภาพไว้อย่างมากมาย นางรู้สึกว่าเชื้อพระวงศ์ที่สูงศักดิ์แต่งกายงดงามกินอยู่อย่างหรูหราฟุ้งเฟ้อเหล่านี้ไม่มีสักคนที่มีความสุขอย่างแท้จริง

ฝูซี่ถอนใจเบาๆ เงยหน้าขึ้นมอง 'จ้วงหยวนหวงลี่เจียง' ที่ยืนตรงหน้าอย่างเชื่องช้า

"อันที่จริงท่านก็เป็นเช่นกันใต้เท้า ข้าไม่เข้าใจจริงๆ เหตุใดพวกท่านจึงไม่มีความสุข"

เมื่อได้มองอีกฝ่ายอย่างใกล้ชิด ฝูชี่พลันรู้สึกว่ารอยยิ้มที่ระบายอยู่ที่มุมปากของเขาทำให้สีหน้าเขาดูน่ากลัวพิกล ดูไปแล้วรอยยิ้มนั้นราวกับถูกจับแขวนไว้ มิได้เกิดขึ้นจากการขยับของปากและแก้ม

"ใต้...ใต้เท้าลี่เจียง"

สีหน้าเขาน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก เป็นเพราะนางพูดอะไรผิดไปหรือไฉนเขาจึงเงียบกริบไม่ตอบคำ

อิ่นซิ่วนิ่งไปครู่ใหญ่ก่อนจะนึกได้ *ลี่เจียง ใช่แล้ว ตอนนี้เขาคือหวงลี่เจียง* หลังจากกะพริบตาปริบๆ เขาก็ยิ้มอ่อนโยนให้แก่ฝูชี่อีกครั้ง

"ฝูชี่ เรื่องพวกนี้เจ้าพูดให้ข้าฟังได้เท่านั้น อย่าเผลอไปพูดให้คนอื่นฟังเชียวล่ะ"

"อุ๊ย! ทำไมกันล่ะ" ฝูชี่ถามอย่างงุนงง

"เพราะว่าคนอื่นๆ ในวัง โดยเฉพาะบรรดาเจ้านายทั้งหลาย ส่วนใหญ่จะไม่ชอบให้ผู้อื่นบอกว่าพวกเขาไม่สบายใจหรือไม่มีความสุข"

"หา?"

ฝูชี่กะพริบตาอย่างสงสัย *ก็มันเป็นความจริงมิใช่หรือ*

อิ่นซิ่วไม่คิดจะกล่าวให้มากความ ในใจอยากจะยื่นมือไปลูบไล้ใบหน้าอ่อนใสบริสุทธิ์ของฝูชี่เบาๆ

ใบหน้าดวงนี้ไม่มีที่พอจะเก็บซ่อนความลับ อีกทั้งมิได้สวมใส่หน้ากากแห่งความจอมปลอม นานเท่าไรแล้วที่เขาไม่พบเห็นใบหน้าบริสุทธิ์ผุดผ่องไร้มารยาเช่นนี้

เขานวดคลึงมุมปากที่ระบายไว้ด้วยรอยยิ้มจนเมื่อยล้าของตนเบาๆ กล่าวว่า

"ฝูชี่ รู้สึกว่าข้าควรจะเรียกเจ้าว่าฝูชี่ดีกว่า"

เมื่อเห็นดวงตานางเป็นประกายเขาก็ตัดสินใจกระทำเรื่องชั่วร้ายไร้คุณธรรมขึ้นอย่างหนึ่ง ยิ้มพลางถามว่า

"เจ้าลองคิดดู ข้าสามารถไว้ใจเจ้าให้เก็บความลับได้หรือไม่"

ความลับ... คำพูดที่รู้กันเพียงสองคน ไม่สามารถถ่ายทอดให้บุคคลที่สามรู้นั่นน่ะหรือ

โดยปกติความลับนั้นช่างดึงดูดใจผู้คนยิ่ง แต่เขาจำเป็นต้องบอกนางด้วยหรือ ช่างประหลาดแท้

ฝูชี่ลังเลอยู่พักใหญ่ ในที่สุดก็ตัดสินใจ

ไม่ได้! นางรักษาความลับไม่ได้ นางเป็นคนช่างพูด เมื่อรู้เรื่องจะต้องเล่าออกมาจนหมดเปลือก แต่ทว่าอิ่นซิ่วกลับไม่สนใจ ยื่นปากมากระซิบที่ข้างหูนางหลายประโยคเสียแล้ว

"ฝูชี่ รักษาความลับไว้ให้ข้าที ให้ข้าเชื่อถือว่าในโลกนี้ยังมีคนที่สามารถไว้วางใจได้อีก..."

ฝูชี่ทักท้วงไม่ทัน พอได้ยินความลับที่เขากระซิบบอกนั้น ทั้งแก้มและใบหูนางก็กลายเป็นสีแดงซ่าน ร่างบอบบางสั่นระริกคล้ายจะระเบิดด้วยความเจ็บปวด

"ไม่ได้! ข้าไม่อยากฟัง ข้าไม่ได้ยิน"

จริงหรือนี่!

ดวงตาที่แวววับไปด้วยน้ำตาจ้องมองใบหน้ายิ้มแย้มของเขาพลาง

กระทืบเท้าอย่างโกรธจัด

"ไฉนท่านจึงทำได้ลงคอ ข้า...ข้ายังมิได้รับปากเลย"

ทำไมเขาจึงไร้คุณธรรมเช่นนี้ กล้าบอกความลับที่ส่วนตัวเช่นนี้กับนางอย่างปลอดโปร่งโล่งใจ หากนางพลั้งปากพูดออกไปจะทำอย่างไรดี

อิ่นซิ่วกระดกมุมปากยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู่ชี่ รักษาความลับแทนข้าด้วย"

เขาจะรอดูว่านางกำนัลน้อยที่สัตย์ซื่อไร้เล่ห์เหลี่ยมคนนี้จะใช้เวลานานเท่าไรจึงจะถูกอำนาจ ความละโมบ ความคาดหวัง รวมทั้งสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในวังชักใยจนแปรเปลี่ยนไปดั่งเช่นคนอื่นๆ

เขาทนมองนางวางตัวอยู่วงนอกมิได้ อีกทั้งยังใช้สายตาสงสารและเห็นใจมองดูความอัปลักษณ์น่าเกลียดของพวกเขา อย่างนั้นมิสู้จมลงปลักโคลนด้วยกันเถอะ

"ยังมีอีก"

อิ่นซิ่วไม่สนใจว่านางเดือดดาลแค่ไหน ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คราวต่อไปเมื่อพบข้าตามลำพัง ขอให้เจ้าเรียกข้าว่าอิ่นซิ่ว"

ถึงแม้ในตอนแรกเขามีเจตนาจะกลั่นแกล้งนาง แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใดเขาจึงพบว่าไม่พอใจยามที่นางมองเขาแล้วเรียกขานด้วยชื่อของคนอื่น

ข้าราชบริพารในวังคนอื่นๆ ไม่ได้รับอนุญาตให้เรียกชื่อของเจ้านายโดยตรง อีกทั้งยังห้ามทักทาย เพราะเหตุนี้แม้คนส่วนมากจะรู้จักองค์ชายเจ็ดฟ่าอวี้ แต่ไม่มีใครรู้ชื่อรองของเขา มีเพียงญาติสนิทเท่านั้นที่เรียกหาเขา

เช่นนี้

ฝูซี่ยังคงมองเขาอย่างไม่พอใจ แต่สายตากลับซ่อนความงุนงงไว้ไม่อยู่

"อิ่นซิ่ว"

นางอดท่องชื่อนั้นในใจมิได้

เขาพยักหน้าพลางยิ้มเล็กน้อย

"จำไว้ให้ดี เรียกเช่นนี้ได้เฉพาะยามที่อยู่กันตามลำพังเท่านั้น นั่นคือชื่อของข้า"

แม้ฝูซี่จะงุนงงแต่นางก็พยักหน้า

"ประหลาดแท้ ข้ารู้สึกว่าชื่ออิ่นซิ่วนี้เหมาะสมกับท่านมากกว่าหวงลี่เจียงเสียอีก"

ก่อนหน้านี้นางมักจะรู้สึกแปลกๆ ว่าชื่อหวงลี่เจียงสามคำนี้ไม่เหมาะสมกับตัวเขา แต่ยามที่นางลองเรียกเขาว่าอิ่นซิ่ว กลับรู้สึกว่าชื่อนี้จึงเหมาะสมที่จะเป็นชื่อของเขา ไฉนจึงเป็นเช่นนี้หนอ

อิ่นซิ่วหรี่ตาลงถามเสียงเบาว่า

"จริงหรือ"

ดูไม่ออกเลยว่านางกำนัลน้อยคนนี้มีประสาทสัมผัสเฉียบไวเช่นนี้

ฝูซี่มิได้สนใจน้ำเสียงที่แปลกไปของเขา ยังคงพึมพำเบาๆ ว่า

"ประหลาดแท้... ประหลาดแท้... เฮ้อ อิ่นซิ่ว ไฉนท่านจึงทำเช่นนี้ ข้าไม่ต้องการรู้ความลับของท่านสักหน่อย"

ใบหน้าของอิ่นซิ่วพลันฉาบไปด้วยรอยยิ้มที่แม้แต่ตัวเขาก็มิทันจะรู้สึก *สาวน้อยนางนี้น่าสนใจยิ่งนัก*

"พูดไม่ได้...ยังไงก็พูดไม่ได้..."

ท่ามกลางความเงียบสงัดของราตรี ได้ยินเสียงหายใจหอบไม่เป็นจังหวะตามด้วยเสียงละเมอฟังไม่ได้ศัพท์ เมื่อมาประกอบรวมกันก็คือภาพของตัวก่อกวนคนกำลังนอนหลับฝันดีนั่นเอง

"ชุนเยี่ยน ชุนเยี่ยน"

เอ๊ะ! ไม่มีอาการตอบโต้

คาดว่าเป็นเพราะนางยังไม่คุ้นเคยกับชื่อใหม่เสียมากกว่า ดังนั้นจึงเปลี่ยนเป็นเรียกด้วยอีกชื่อหนึ่ง

"ฝูซี่! ฝูซี่!"

นางกำนัลที่นอนร่วมเตียงสุดจะอดรนทนเสียงละเมอนั้นต่อไป จึงลุกขึ้นจุดเทียนที่ข้างเตียง ขมวดคิ้วมองนางกำนัลน้อยที่สีหน้าเต็มไปด้วยความหวาดกลัว ผมเผ้าแผ่สยายกระจายเต็มหมอน

ฝูซี่ยกมือขึ้นขยี้ตาที่เมื่อยล้า ท่ามกลางแสงเทียนนั้นมองเห็นคนกำลังนั่งห้อมล้อมจ้องดูนาง จึงถามว่า

"เอ่อ พี่สาวทั้งหลาย ข้าละเมอปลุกทุกคนขึ้นมาหรือ ขอโทษด้วยนะ..." นางรีบกล่าวขอโทษขอโพย

ในวังมีการแบ่งระดับชั้นกันอย่างชัดเจน แม้กระทั่งนางกำนัลรับใช้เล็กๆ ก็ยังมีการแบ่งแยก นางกำนัลที่ต้องนอนร่วมกันในห้องเดียวล้วนเป็นนางกำนัลที่มีระดับชั้นต่ำสุด ปกติรับผิดชอบงานหยาบที่ต้องใช้แรงงาน ยามกลางวันทุกคนทำงานจนเหน็ดเหนื่อย หากค่ำคืนนอนไม่เต็มอิ่ม วันรุ่งขึ้นจะยิ่งเหน็ดเหนื่อยเป็นสองเท่า เพราะเหตุนี้เมื่อทุกคนทำงานเสร็จหลังจากอาบน้ำอาบท่าก็จะเข้านอนกันแต่หัวค่ำ

คนที่นอนข้างฝูซี่ก็คือนางกำนัลอายุสิบหกชื่อว่าชุนหรุ่ย รับผิดชอบงานเก็บกวาดทำความสะอาดด้านนอกวังอวิ๋นหลู เรียกได้ว่าเป็นหัวหน้าของฝูซี่นั่นเอง

ภายในวังนี้หากเอ่ยถึงเงินค่าจ้างต้องนับว่าฝูซี่ได้รับน้อยที่สุด

"ละเมอหรือ"

ชุนหรุ่ยเลิกคิ้ว สบตากับชุนเหมยและนางกำนัลคนอื่นที่นอนอยู่ถัดกันด้วย เพราะต่างถูกเสียงก่อกวนจนนอนไม่หลับไปตามๆ กัน สุดท้ายก็นิ่วหน้าถามว่า

"เจ้ากำลังพูดจาเหลวไหลอันใด ฝูซี่"

ชุนเหมยกล่าวว่า

"ถูกแล้ว อันที่จริงเจ้ายังนอนไม่หลับมิใช่หรือ นอนไม่หลับแล้วจะละเมอได้อย่างไรเล่า"

"เอ่อ...จริงด้วย"

ใบหน้ากระอักกระอ่วนซีดขาวของฝูซี่พลันแดงซ่านขึ้นมา

"อันที่จริงข้ายังนอนไม่หลับเลย"

เห็นฝูซี่ยังเข้าใจว่าตนเองนอนหลับแล้วละเมอพูด บรรดานางกำนัลฐานะต่ำต้อยทั้งหลายก็อดถอนใจหัวเราะมิได้ สาวน้อยคนนี้สมองทึ่มยิ่งนัก

เมื่อพบว่าตัวเองกลายเป็นตัวตลกให้ผู้อื่นหัวเราะอีกแล้ว ฝูซี่ก็กล่าวอย่างซังกะตายว่า

"ดูข้าซิ ข้ายิ่งชอบพูดละเมออยู่ด้วย ยังคิดจะให้ข้าเก็บรักษาความลับ หากระหว่างนอนหลับข้าละเมอพูดออกมาจริงๆ เล่า ทีนี้จะทำอย่างไรดี"

หลายวันมานี้ผู่ชี่ไม่กล้านอนเพราะเกรงว่าจะเผลอนอนละเมอพูดความลับออกมา ผลก็คือตอนนี้สมองนางสับสนงุนงงไปหมดแล้ว แม้กระทั่งตนเองหลับหรือไม่ยังไม่ค่อยจะชัดเจนเลย

"ความลับ"

นางกำนัลทั้งหลายหูผึ่งในทันที

"รักษาความลับอันใด ผู่ชี่ ไหนเจ้าลองว่ามาซิ"

ผู่ชี่พลันได้สติขึ้น รีบส่ันศีรษะจนคอแทบหลุด

"ไม่มีสักนิด ข้าเพียงแต่กังวลว่ายามนอนหลับจะละเมอเพ้อเจ้อวุ่นวาย"

พอคำโกหกหลุดจากปาก ใบหูนางก็ร้อนซู่ขึ้นอย่างบังคับไม่ได้ โชคดีที่แสงเทียนไม่สว่างพอ คงไม่มีใครสังเกตออกหรอกกระมัง

ชุนหรุ่ยท่าทางติดใจสงสัยอยู่บ้าง ถามว่า

"จริงหรือ ไม่มีความลับจริงๆ หรือ"

ผู้ที่ใช้ชีวิตในวังมานานหลายปี การแบ่งปันความลับนับเป็นเรื่องสนุกสนานมีรสชาติที่สุดสำหรับชีวิตพวกนางกำนัลอย่างนาง เรื่องนินทาเกี่ยวกับเบื้องบนคือองค์จักรพรรดิลงมาจนถึงเบื้องล่างคือขันทีและนางกำนัลทั้งหลาย ล้วนเป็นหัวข้อที่พวกนางชมชอบเป็นที่สุด

ผู่ชี่คนนี้อายุยังน้อย ไร้เดียงสาไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราว มิหนำซ้ำยังมีนิสัยหลงลืมเลอะเลือน มักสร้างความขบขันให้ผู้อื่นเป็นประจำ ผู้ที่สอนงานนางทั้งอยากหัวเราะทั้งอยากก่นด่าในคราวเดียวกัน แต่เมื่อถามถึงบ้านเกิดและคนในครอบครัว นางมักจะตอบอย่างคลุมเครือฟังมิใคร่เข้าใจ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมือทั้งสองของนาง เมื่อครั้งเพิ่งเหยียบย่างเข้า

ประตูวัง ทั้งอ่อนทั้งนุ่มราวกับไร้กระดูก รอยด้านสักนิดก็ไม่มี ถึงแม้ตอนนี้จะเริ่มปรากฏรอยด้านขึ้นบ้างแล้วก็ตาม อีกทั้งนางปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างมีน้ำใจ ทำงานอย่างมุมานะไม่ปริปากบ่นและไม่กลัวถูกด่าตี แต่ในใจของทุกคนก็ยังติดใจสงสัยประวัติความเป็นมาของนางอยู่ดี

ก่อนหน้านี้เคยมีคนสงสัยว่านางอาจเป็นคุณหนูของตระกูลที่ตกอับเพื่อชดใช้หนี้จึงยอมขายตัวเข้ามาเป็นนางกำนัลในวัง โรงละครมักจะเล่นนิยายเช่นนี้ ถึงแม้การคาดเดาเหล่านี้มักจะถูกการกระทำของฝูชี่ทำลายครั้งแล้วครั้งเล่าก็ตาม อันที่จริงนางดูไม่เหมือนคุณหนูในห้องหอที่ถูกเลี้ยงดูอย่างเลิศเลอสักนิด นางไม่เคยปริปากบ่นถึงชีวิตความเป็นอยู่ที่ยากลำบากในวังแม้แต่คำเดียว สาวน้อยเช่นนี้จะมีชาติกำเนิดมาจากตระกูลที่ร่ำรวยสูงศักดิ์ได้อย่างไร

ดังนั้นความเป็นมาของฝูชี่จึงยังคงเป็นปริศนาต่อทุกคน เมื่อได้ยินว่านางมีความลับ ทุกคนจึงพยายามที่จะขุดคุ้ย เช่นนี้จึงจะไม่ขายหน้าที่พวกนางนอนร่วมห้องกันมา

ฝูชี่สั่นศีรษะอย่างแรง

"ไม่มี ไม่มีจริงๆ"

ต่อให้มีนางก็พูดออกมามิได้ มิเช่นนั้นชาติหน้าอาจเกิดเป็นสุกร อุ๊ย! สุกรที่น่ารักเอ๋ย นางมิได้มีเจตนาจะดูถูกดูแคลนพวกมันแม้แต่น้อย เพียงแต่เปรียบเทียบดูเท่านั้น

"แล้วเหตุใดเจ้าถึงนอนไม่หลับ กลับบ่นพึมพำอยู่ได้คนเดียวว่าไม่ได้ๆ ที่แท้อะไรกันแน่ที่ไม่ได้" ชุนเหมยถามอย่างประหลาดใจ

นางกำนัลคนอื่นๆ ที่ชื่อว่าชุนเฉา ชุนซี ชุนไหวต่างก็ฉงนสนเท่ห์ใจ

เป็นนักหนา มั่นใจอย่างยิ่งว่าเรื่องนี้จะต้องมีเลศนัยอย่างแน่นอน

ฝูซี่ที่อดนอนจนปวดหัวยกมือเคาะศีรษะตัวเองหลายทีก็ยังหาคำแก้ตัวมิได้

"สรุปแล้วข้าไม่อาจพูดออกไปได้ก็แล้วกัน แต่ข้าอยากนอนหลับเป็นที่สุด รบกวนพี่สาวที่เมตตาประทานกำปั้นแก่ข้าสักหมัดหนึ่งได้หรือไม่ เพื่อให้ข้าได้นอนหลับสนิทไปจนถึงรุ่งเช้า ขอร้องพวกท่านเถิด..."

นางกังวลเหลือเกินว่าตัวเองจะหลุดปากพูดสิ่งที่ไม่สมควรออกมา! *ฮือๆๆ ล้วนเป็นความผิดของอิ่นซิ่วคนเดียวเท่านั้น*

บรรดานางกำนัลเห็นฝูซี่อดหลับอดนอนจนสีหน้าอิดโรยน่าสงสารก็หยุดรบเร้า หลังจากสุมหัวปรึกษากันอยู่พักหนึ่งก็ตกลงใจกันว่าจะปล่อยฝูซี่ไปสักครั้ง ยิ่งไปกว่านั้น การนอนหลับนับเป็นเรื่องสำคัญยิ่งยวดต่อพวกนาง หากนอนไม่เต็มตาเกิดไปสัปหงกระหว่างทำงานย่อมไม่น่าดูแน่

หากฝูซี่มีความลับจริงก็ยังมีเวลาให้ขุดคุ้ยอีกนาน เพราะชีวิตความเป็นอยู่ในวังผ่านไปอย่างเชื่องช้าน่าเบื่อหน่ายเป็นพิเศษ ฝูซี่นั้นนอนไม่หลับมาหลายคืนแล้ว อีกทั้งระยะนี้องค์หญิงชมชอบใช้งานสาวน้อยนางนี้ กล่าวไปแล้วนางช่างน่าสมเพชยิ่งนัก

"เอาเถอะ"

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งชุนหรุ่ยก็พับแขนเสื้อขึ้น คว้าเชิงเทียนที่อยู่ใกล้มือมากำไว้แน่น

"ฝูซี่ เจ้าทนสักหน่อยเถอะ เจ็บเพียงพริบตาเดียวก็จะผ่านไปแล้ว"

ฝูซี่ผงกศีรษะอย่างกล้าหาญ

"รบกวนท่านแล้ว"

นางปรารถนาจะนอนหลับให้เต็มตาสักคืนจริงๆ

หลังจากนั้นศีรษะก็ถูกกระแทกอย่างแรง นางเจ็บแปลบจนเห็นดาวระยิบระยับ สิ้นสติไปสมใจปรารถนา

ชุนหรุ่ยวางเชิงเทียนที่หนักอึ้งลง ชุนเหมยหยิบผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างฝูซี่อย่างเบามือ ท้ายสุดชุนหรุ่ยก็ประกาศว่า

"เอาล่ะ พี่น้องทั้งหลาย คืนนี้พวกเราสามารถนอนหลับสนิทกันได้แล้ว"

เทียนไขที่มีค่ายิ่งถูกเป่าให้ดับลง และแล้วฝูซี่ก็นำพารอยยิ้มอันผ่อนคลายสบายใจติดตัวเข้าสู่ห้วงนิทราที่ลึกล้ำไร้ซึ่งความฝัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160623310.html